

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HER EVE LAZIM BÖYLE
BİR SÜPER KAHRAMAN!
DEADPOOL

2016 OSCAR® ADAYI
YABANCI DİLDE EN İYİ FİLM

2016 ALTIN KÜRE ÖDÜLÜ
YABANCI DİLDE EN İYİ FİLM

★★★★★
The Guardian

★★★★★
Time

★★★★★
The Hollywood Reporter

★★★★★
Wall Street Journal

★★★★★
Los Angeles Times

★★★★★
Rolling Stone

★★★★★
The Telegraph

★★★★★
Village Voice

★★★★★
Indiewire

★★★★★
Paris Match

★★★★★
L'Express

★★★★★
Entertainment Weekly

★★★★★
NPR

★★★★★
RogerEbert.com

★★★★★
Screen

★★★★★
La Croix

★★★★★
CineVue

★★★★★
Salon.com

★★★★★
Hitfix

★★★★★
The Playlist

★★★★★
Femme Actuelle

“BU FİLMİ MUTLAKA İZLEMELİSİNİZ”
The Huffington Post

★★★★★
The A.V. Club

★★★★★
Consequence of Sound

★★★★★
The Globe and Mail

★★★★★
Le Parisien

★★★★★
The Irish Times

★★★★★
San Francisco Chronicle

★★★★★
Positif

★★★★★
Arizona Republic

★★★★★
Ouest France

★★★★★
The Verge

★★★★★
Boston Globe

★★★★★
The New Yorker

★★★★★
Washington Post

SAUL'UN OĞLU

S O N O F S A U L

19 ŞUBAT'TA SİNEMALARDA

fabula-

EDL

EURHYGES

m3

ÇOK GÜZEL HAREKETLER BUNLAR!

GEÇEN HAFTA KANALLARIMIZIN BİRİNDE YAYINLANAN İDDİALİ DİZİLERDEN BİRİNİN BİR SAHNESİNDE ERKEK VE KADIN LÜKS BİR RESTORANDA BİR MASADA KARŞILIKLI OTURMAKTALAR. ADAM “BİRAZ ŞARAP İÇELİM NE DERSİN?” DİYOR.. KADIN DA “OLUR” DİYE

cevaplıyor. Adam etiketi buğulanmış şarap şişesini alıyor, kadehe kırmızı şarap dolduruyor. Şişenin içinden buğulanmış kırmızı bir sıvı kadehe doluyor. Şimdi iki kadehte de buğulanmış kırmızı şaraplar var. Kadın “Konuşalım mı artık?” diye soruyor. Adam “Önce şaraplarımızı içelim biraz” diyor. İçindekinin şarap olduğunu bildiğimiz, buğulandırılmış kırmızı sıvılı bardaklar tokuşturuluyor. Kadın ve erkeğin kadehlerini ağızlarına götürdüklerini ve içtiklerini görüyoruz. Pardon, net olarak göremiyoruz, çünkü kadehin buğusu oyuncuların dudak ve çene bölgesini de buğulandırıyor, onlar şaraplarını içtikçe...

Size bir soru: Burada sansürlenene şey nedir? Karakterler sık sık “Şarap” dediklerine göre ve şarabın bir içki olduğunu çocukların bile bildiğine göre, o kırmızı sıvıların buğulandırılmasının anlamı nedir? Dizideki adam ve kadının şarap içiyor olması seyircileri şarap içmeye özendircekse, aynı adamın birkaç sahne öncesinde bir adama şarjördeki bütün kurşunları boşaltıyor olmasını ne yapacağız? Kurşun yağmuruna tuttuğu adamın vücudunda açılan kırmızı delikler de buğulanmış bu arada, yanlış anlaşılmasın! Yani galiba burada sansürlenene şey, genellikle kırmızı renk!

“Siyam Balığı” (Rumble Fish) filmini oynatan başka bir kanal, filmin herhalde yüzde 60’ı boyunca sigara içilen her sahneyi buğulandırmaktan film çekmiş kadar yorulmuşlardır. İşin enteresani, buğulanan yerler karakterlerin ağızlarındaki sigaralar değil sadece. Mesela filmde bir müddet Matt Dillon yanmamış bir sigarayı kulağının üzerinde taşıyor. Kulağın üzerindeki tek dal sigaranın olduğu bölgeyi de buğulaştırdıklarında filmin ana kahramanı bir süre kafasında buğulu bir bölgeyle dolaşıyor sokaklarda! Sigaraya penis

muamelesi yapılıyor yani... Neredeyse boş rakı bardağına bile tahammül yok!

Şimdi bu yapılan şey sansürü filan aşıyor artık arkadaşlar, sansür görünümümlü bir kuklalaştırma operasyonu bu. Yani artık dalga geçer gibi “Siz bizim kölemizsiniz, biz ne dersek o!” tavrı dalga dalga büyüyor, giderek absürtleşiyor. Yoksa “Bir adamın üstüne bütün şarjörü boşaltabilirsin, delikleri buğulandır yeter”, ya da “Bir şişe şarap içilebilir ama kırmızı sıvı buğulansın” diye saçma sapan bir sansür sistemi yok. (Şimdi böyle dedik diye “Yapacaksanız adam gibi yapın şu sansürü” dediğimiz de anlaşılmasın inşallah!)

Bu meselenin sadece grafik kısmı, bir de içerik tarafı var. Aileyi ve çocukları korumak adına dizi konularında da giderek bir daralmaya zorlanıyor kanallar ve yapım şirketleri. Dizilerdeki ‘yasak ilişkiler’ konusunda bir düzenleme yaptırılmaya çalışılıyor. Her şeyin yolunda olduğu dramalar izletecekler yakında anlaşılacak! Kanallar da yaklaşık 150 sayfaya çıkardıkları haftalık dizi senaryolarını artık nasıl doldurtacaklar yapım şirketlerine, senaristlere merak konusu! Daha rakı bardağını gösteremeyenler nasıl yaratıcı hikayeler çıkartabilir ki? Ama bu noktaya bir anda gelinmedi, sektörün güçlü isimleri ses çıkarmadıkça daha da beter olacaklar.

Zaten yeterince özgür olamadığını biz yazarların gördüğü sinema ortamına da sızdırdı bu mesele. Nasıl sızdırmamasın ki? Nitekim ‘görece’ özgür görünen sinema filmlerine de bir ‘iyilik’ düşünülüyormuş kulağıımıza gelen dedikodulara göre.

Zaten işaret fişegi bu hafta içi atıldı. Filmler, şiirler ve romanlar, sigara ve alkole bağımlılık yaratıyormuş meğer! Sigara ve alkol bağımlılığı ve sağlıklı toplum bahanesiyle sindirme operasyonları sınıyor. Ses gelmedikçe bir adım daha ileri gidiliyor. Böyle böyle nereye varacağımız belli aslında...

Televizyonundan sinemasına; yapımclar, yapım şirketleri, kanallar, sektör çalışanları böyle her gelene evvallah derlerse şikayet de etmesinler bundan böyle...

GİZLİ TEŞKİLAT
(NORTH BY NORTHWEST, 1959)

YAYIN KURULU BİLGEHAN ARAS bilgehanaras76@gmail.com OKAN ARPAC oarpac@gmail.com BURAK GÖRAL burgoral@yahoo.com

MURAT ÖZER cinemozer@gmail.com BURÇİN S. YALÇIN burcyalcin@hotmail.com **GÖRSEL YÖNETMEN** BİLGEHAN ARAS

LOGO TASARIM ERKUT TERLİKSİZ **HTML UYGULAMA** BAŞAR UĞUR **KATKIDA BULUNANLAR** A. U. UYANIK, F. ATAÇ, C. CANBAZOĞLU, Ç. GÜNERBÜYÜK, E. ÇELİKTOĞ, HİLAL ÇETİNDER, EVRİM KAYA, TALİP ERTÜRK, ESİN KÜÇÜKTEPEPINAR, KAAAN KARŞAN, OLAN ÖZYURT **REKLAM İLETİŞİM** EMEL GÖRAL emel.goral@hotmail.com

6 ÇOK BİLEN ADAM

Danimarkalı Kız (The Danish Girl); Deadpool; Sessiz Çığlık (Louder Than Bombs); Dünyanın En Güzel Kokusu; Aşkın Seçimi (The Choice); Hes@pta Aşk; Mel-Un.

21 KAPRI YILDIZI

Arka Pencere yazarlarının film değerlendirme yıldızları...

22 HIRSIZ KIZ

Evrin Kaya, Sevgililer Günü'nüzü "Asabiyim Ben" in (Relatos Salvajes) enfes son epizoduyla kutluyor.

24 CİNNET

Okan Arpaç, 1980 tarihli korku filmi "Gerilim 2" nin (Cannibal Holocaust) sansürle boğuşmasını irdeliyor.

26 AŞKTAN DA ÜSTÜN

Akira Kurosawa'dan bir başyapıt: "Cennet Ve Cehennem Arasında" (Tengoku To Jigoku)... Talip Ertürk imzasıyla.

28 İTİRAF EDİYORUM

Esin Küçüktepepınar, haftanın filmlerinden "Sessiz Çığlık" ın Norveçli yönetmeni Joachim Trier'le konuştu.

30 ESRAR PERDESİ

Kaan Karsan, 39. Göteborg Film Festivali'ni yerinde takip edip 'sektör' hakkında ilginç bilgilere ulaştı.

32 AİLE OYUNU

Kod Adı U.N.C.L.E. (The Man From U.N.C.L.E.); Merdiven Baba.

34 GENÇ VE MASUM

"Deadpool" un yönetmeni Tim Miller'dan kısa animasyon: "Kaya Balığı" (Rockfish)... Murat Özer imzasıyla.

36 SAPIK

Gündemden yansıyanlar... Olkan Özyurt imzasıyla.

HITCHCOCK'UN BUGÜNE KADAR
ANLATTIĞI EN İYİ HİKAYE

WES ANDERSON
OLIVIER ASSAYAS
PETER BOGDANOVICH
ARNAUD DESPLECHIN
DAVID FINCHER
JAMES GRAY
KIYOSHI KUROSAWA
RICHARD LINKLATER
PAUL SCHRADER
MARTIN SCORSESE

Bir KENT JONES Filmi

HITCHCOCK TRUFFAUT

YAKINDA SİNEMALARDA

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

wearefabula.com

fabula-

arada
pencere

artline
films

arte

cinema

#HITCHCOCKTRUFFAUT

DANİMARKALI KIZ

ORJİNAL ADI The Danish Girl

YÖNETMEN Tom Hooper

OYUNCULAR Eddie Redmayne,

Alicia Vikander, Ben Whishaw,

Sebastian Koch, Amber Heard,

Matthias Schoenaerts,

Sophie Kennedy Clark

YAPIM 2015 İngiltere-ABD-Belçika-

Danimarka-Almanya

SÜRE 119 dk.

DAĞITIM UIP

DÜNYAYA GELDİĞİNİZ ANDA POPONUZA VURULAN BİR ŞAPLAKLA AĞLAMAYA VE HAYATA BAŞLIYORSUNUZ... VE DE ÖĞRENME SÜRECİNİZ DEVREYE GİRİYOR: BİYOLOJİK CİNSİYETİNİZ, ERKEK YA DA KADIN... BİR DE TOPLUMSAL

cinsiyet kimliği veriliyor... Toplumsal cinsiyet rolünüzde de, beyninize, bir erkek ya da kadın olarak sorumluluklarınız yükleniyor. Fakat bir gün gelip hemcinslerinize karşı cinsel ve duygusal ilginiz başladığında, yani cinsel yöneliminiz ile rolleriniz uyuşmadığında, farklı alanlarda mücadeleyle hoş geldiniz! Çok zorlanacağınız savaşım ise, atanmış cinsiyetinizle ilgisi olmayan gerçek cinsel kimliğinizi keşfetmenizle başlamaktadır: Bir trans bireyseniz, ait olduğunuz cinsel kimliğe sadece davranış ve giysilerinizle değil, bedeninize gerekli müdahalelerde bulunarak da ulaşmak isteyeceksiniz.

Bir paragrafla, çok da kısa bir ömrü olan insanoğlunun nasıl meşakkatli sınavlara girmek zorunda bırakıldığını özetlemek imkansız tabii. Ancak, filmi seyredecek olanların, atanmış kimliği erkek olan (Einar) 'transgender' kadın Lili'nin hikayesinin nasıl en uçta yer aldığını bilmesi açısından gerekli bir özet. Zira birçoklarımız terimleri karıştırıyor; kafa karışıklıkları önyargılara yol açıyor...

Gerçek öykü: Doğum adı Einar Magnus Andreas Wegener olan Lili Elbe (1882-1931), manzara ressamıydı. Akademide tanışıp 1904'te evlendiği karısı Gerda da (1886-1940), ünlü olma yolunda, özellikle portreleriyle tanınan bir ressamdı. Danimarka sanat çevrelerinde tanınan çift için zor süreç, tesadüfen başlayıp oyuna dönüşür... Kadın kıyafetleri giyerek karısına poz veren Einar, aynadaki yansımasından hoşlanır, giderek kadın giysileri içindeki güzelliğini, zarafetini, narinliğini benimser. Artık kendini keşif yolculuğu başlamıştır...

"Danimarkalı Kız", çiftin kırklı yaşlarında, ayrılıklarına da yol açan işte bu gerçek yolculuğu esas alarak kurmaca bir eser veren David Ebershoff'un romanından uyarlanmış.

ÇİFTİN 40'LI YAŞLARDA,
AYRILIKLARINA DA YOL
AÇAN YOLCULUĞU
ESAS ALARAK
KURMACA BİR
ESER VEREN DAVID
EBERSHOFF'UN
ROMANINDAN
UYARLAMA.

**"DANİMARKALI KIZ"IN,
SİNEMADA VE TV'DE
SIKÇA KARŞIMIZA ÇIKAN
TRANSGENDER
İNSANLARIN
ÖYKÜLERİ İÇİNDE
MÜSTESNA BİR YERE
SAHİP OLDUĞUNU
SÖYLEYEBİLİRİZ.**

Gerçeğinden farklı olarak, karşımızda genç bir çift mevcut... Ayrıca, cinsiyet onaylama ameliyatlarına giren ilk örneklerinden olan Lili'nin karmaşık bir prosese sahip operasyonları da olabildiğince basitleştirilmiş... Daha bir dizi kıyaslama yapmak mümkünse de, dikkate almamız gereken film kuşkusuz. Ve filmde de, ayrıntılarda boğulmadan, çok güçlü bir aşk hikayesi anlatılmış. Evet, bu bir aşk hikayesi! Çift, ekonomik konjonktürün geniş yığınları zorladığı 20. yüzyıl başlarında, rahat sosyal çevrelerde yaşamalarına rağmen dedikoduların ve yıpratılmalarının önüne geçemeyecek, geçici de olsa Danimarka'dan Paris'e taşınacaklardır... Henüz hekimler bile Lili'nin durumunu doğru değerlendiremezken, Gerda duygusal savrulmalar yaşayacak ve adım adım anlayıp öğrenmeye devam edecektir...

Bu, Lili'nin 'kendine' ulaşması için önündeki engellerin birer birer kaldırılmasında Gerda'nın üstlendiği özverinin sürekli sınındığı bir yürekliliktir. Lili'nin riskleri üstlenen kararlılığının, Gerda'nın ise güzel bir insana duyduğu tutkunun hikayesidir.

Dört Oscar ödüllü "Zoraki Kral" da (The King's Speech), kekemeliğini aşmaya çalışan çok önemli adamın, bu büyük problemi çözme

direncindeki cesareti yakalayan Tom Hooper, benzer şekilde Lili'nin duygularına sızıyor. Transgender insanların mücadelelerinin çok çetin yollarındaki korkusuzluklarına ve 'kendilerine ulaşma' arzularına, Lili'de ulaşıyor. Hooper, "Sefiller"de (Les Misérables) de çalıştığı, fiziği ve yeteneğiyle 'karakter galerisi en zengin' oyuncularından Eddie Redmayne olmadan Lili'yi bu denli sahici kılabilir miydi, şüpheliyim. Daha bir yıl önce "Her Şeyin Teorisi"ndeki (The Theory Of Everything) Stephen Hawking yorumuyla Oscar kazanan Redmayne, müthiş bir gözlem, araştırma ve en önemlisi hissiyat gerektiren Lili'de, tam bir başarıya imza atıyor: Bazen bir tül kadar şeffaf, masalımsı bir hayal gibi ılık, dokunma isteği uyandıracak denli cazibeli, fakat bazen de darmadağınık duygularla ruhsal çöküntü yaşayan bu insanı, bir heykeltıraş gibi yoğunlukla farklı farklı biçimlere kavuşturuyor.

Alicia Vikander de, çekici, sağlıklı, cinselliği etkin bir kadın olan Gerda'nın, inanılmaz bir sabırla, Lili'nin son anına dek, ilişkilerini yıpratabilecek, hatta yok edebilecek her etkiyi nasıl olup da bastırabildiğine bizi inandırıyor... Değişik bir açıdan bakarsak, Gerda'nın Lili'den vazgeçememesinin altında yatan nedenlerden birinin de, ressam hassasiyetiyle aradığı kusursuz güzelliği en yakınındaki en sevdiği kişide görmesinden aldığı haz olduğunu düşünebiliriz.

Hooper, görsel estetiği, özellikle Gerda'nın stil, renk, ışık tercihleri üzerinden kurmuş gibi: Pastel, sade, incelikli. Paris bölümlerinde ise koyu tonlar ve hafif art deco kullanılmış. Lili'nin hayat bulmasıyla birlikte, kendisiyle birlikte sanatçılığı da 'ölen' Einar'ın resimleri ise, filmin ölüm etrafında örülen hüznünü simgeliyor: Einar, doğduğu, çocukluğunun ve ilk masum/özel cinsel deneyiminin geçtiği yer olan Vejle'nin resimleriyle tanınmakta. Onu en iyi tanımlayan sahnede Gerda sitem ediyor: "Sürekli Vejle'nin bataklıklarını yapıyorsun." Einar'ın yanıtı: "Benim iç dünyam bataklık aslında!". Bu cümlelerin barındırdığı dram yeterli iken, filme itirazım, Hooper'ın son bölümde neredeyse melodramla flört etmesi yönünde. Bu yaklaşım, hikayenin güçlü yapısını biraz törpülese de, "Danimarkalı Kız"ın, sinemada ve TV'de sıkça karşımıza çıkan transgender insanların öyküleri içinde müstesna bir yere sahip olduğunu söyleyebiliriz.

Yardımcı rollerde sağlam isimlerin yer alması.

Görüntü yönetmeni Danny Cohen'in Oscar adayı olamaması sanki haksızlık.

David Bowie:
Dünyaya Düşen Kara Yıldız

DOSYA:
!f İstanbul'un
Gönül Çelenleri

Carol: Bakışların Tanıklığı

Fargo: TV'de Coen Dokunuşları

İzliyorum: Jonathan Rosenbaum

Saul'un Oğlu: Ölüsünü Gömemeyen Varlık

Kötü Kedi Şerafettin: Yetişkinlere Animasyon

Büyük Açık • Diren: Zamanı Geldi

El Club • Dheepan • The Lobster

+ HEDİYE AFİŞ:
SAUL'UN OĞLU ve CAROL

Altyazı
AYLIK SİNEMA DERGİSİ

ŞUBAT SAYISI BAYİLERDE

DEADPOOL

GÜN, AYAKLARI YERE SAĞLAM BASAN, KÖKLERİNE GERİ DÖNÜLEN VE İNSANİ ÖZELLİKLERİ ÖN PLANA ÇIKARILAN SÜPER kahraman/mutantların günü. 'Dünyayı kurtarmak' olgusu kimi seyirci için ciddi bir iş, kimisi için eğlenceye giden kapıyı açma anahtarı. Hal böyle olunca kendini aşırı ciddiye alan çizgi roman uyarlamaları konusunda net bir kaniye varmak imkansız. Arada sırada beliren ve hali hazırdaki anlayış içerisinde hafifliğine rağmen anarşik duran örnekler de olmasa işin eğlence kısmından tamamen mahrum kalırdık.

"Deadpool" bu anlamda önemli bir yerde duruyor. Bahsettiğimiz şey tam anlamıyla bir görülmemişlik hissi değil zira Matthew Vaughn'un "Göster Gününü" (Kick-Ass) ile süper kahraman, "Kingsman" ile ajan filmlerine yaptığı sihirli dokunuşların hissiyatı henüz geçmedi. Daha ziyade (başka bir Marvel projesi olmasının da etkisiyle) "Galaksinin Koruyucuları"vari (Guardians Of The Galaxy) 'bunu da yapabiliriz' kumarı bu. İyi haber şu ki Marvel aşta kaybedebilir!

Tek kelimeyle muazzam açılış jeneriğinde filmin yaratıcılarının adını anmadan kullandığı sıfatlarla bizi selamlayan "Deadpool", az sonra izleyeceğimiz şeyin bize alıştıranlardan farklı aktörler barındırmadığını kulağımıza fısıldıyor. 'Seksi bir kadın, İngiliz kötü karakter, bir CGI mahsülü, işe yaramaz yönetmen ve gerçek kahraman senaristler' derken hikayeye ortasından giriş yapıyoruz. Kanın gövdeyi götürdüğü çatışma hali ve işlerin bu noktaya nasıl geldiğini dördüncü duvarı* kırmayı başaran kahramanımız Deadpool'un ağzından dinledikçe 'çok da matah olmayan' taşlar yerine oturmaya başlıyor.

"Deadpool" özelinde matahlığın bir şey ifade etmemesi filmin elini güçlendiriyor. Yine ve mutlak suretle denek olunan zamanlar, işlerin ters gitmesi, büyük acılar/büyük güçler, sevicek kadınlar ve alınacak bir intikam var. Para karşılığı adam döven eski asker Wade'in hayatını değiştiren unsurlar vücudundaki hücreleri esir alan kanser ve ten uyumları dillere

destan olacak 'ilk görüşte aşkı' Vanessa. Kanser tedavisi ne idüğü belirsiz teşkilatın deneyine girmek, aşkın ise çaresi yok.

Wade kendini fiziksel olarak hilkat garibesine dönmüş halde bulduğunda 'ahlaki değerleri olmayan süper kahraman' olarak işe koyuluyor. Dünyayı kurtarmak ya da iyiliğe hizmet etmek gibi bir derdi yok. Tek motivasyonu intikam...

Marvel'in ilk R sınıflandırılmalı filmi "Deadpool" -karikatürize olmak şartıyla- şiddet konusunda elini korkak alıstırmıyor. Kopan uzuvlar, yere düşen cansız bedenler filmin ana hatlarını oluştururken cinsellik ve belden aşağı mizah bütüne yayılıyor. Kimi zaman 'izlediğimiz heteroseksüel bazlı şaka anlayışı' tekrara düşerken, popüler kültür referansları ve meta mizahından oluşan geveze 'lafı gedğine oturtma hali' işin olumsuz tarafını görmezden gelmemizi sağlıyor. "Deadpool"un amiyane tabirle 'trolleme' üzerine kurduğu kahramanlık anlayışı kahkaha garantili anlar vad ediyor.

"Zombieland"i neden sevdiğimizi bir kez daha hatırlatan senaryo yazarları Rhett Reese ve Paul Wernick, "X-Men", "96 Saat" (Taken), Hugh Jackman ve bizzat Ryan Reynolds başta olmak üzere 'aşırı ciddiyet ve kariyer fiyaskoları'yla dalgalarını geçiriyorlar. Film nihayete erdiğinde pek alışkın olmadığımız 'daha devam edebilirdi' düşüncesiyle salondan ayrılıyor. Daha çok yetişkinlere yönelik süper kahraman filmi yapılması dileğimiz ise katlanarak büyüyor.

*Dördüncü Duvar: Deadpool'u diğer çizgi roman karakterlerinden ayıran özellik dördüncü duvarı yıkabilmesi. Bu sayede seyirciyle birebir iletişim halinde olabilir, onlarla konuşabilir. Kısacası kendisinin bir çizgi roman/film karakteri olduğunu baştan itibaren bilmektedir.

Birçok komedi filmini solda sıfır bırakacak kahkaha potansiyeli.

Kimi zaman parodi yaparken, parodisini yaptıklarının durumuna düşmesi.

YÖNETMEN Tim Miller

ÖYUNCULAR Ryan Reynolds,

Morena Baccarin, T.J. Miller,

Gina Carano, Ed Skrein

YAPIM 2016 ABD

SÜRE 108 dk.

DAĞITIM The Moments

Entertainment

"DEADPOOL"UN AMİYANE TABİRLE 'TROLLEME' ÜZERİNE KURDUĞU KAHRAMANLIK ANLAYIŞI KAHKAHA GARANTİLİ ANLAR VADEDİYOR.

SESSİZ ÇIĞLIK

ORİJİNAL ADI Louder Than Bombs

YÖNETMEN Joachim Trier

ÖYUNCULAR Jesse Eisenberg, Amy Ryan, Rachel Brosnahan, Ruby Jerins, David Strathairn, Gabriel Byrne, Isabelle Huppert, Devin Druid

YAPIM 2015 Norveç-Fransa-Danimarka

SÜRE 109 dk.

DAĞITIM M3 (Bir Film)

**JONAH'IN
PARMAĞININ
YENİ DOĞMUŞ
BİR ÇOCUĞUN
PARMAĞINI TUTTUĞU
KAREYLE BAŞLIYOR
HER ŞEY. SONRASINDA
DOĞUMDAN
ÖLÜME YÖNELİYORUZ.**

CANNES'DA YARIŞAN VE 92 ÜLKEYE SATILAN "SESSİZ ÇIĞLIK" (LOUDER THAN BOMBS) YAŞANMIŞLIK KOKAN ÖYKÜSÜYLE, ADRENALİNDEN UZAK ANLATIMIYLA, RENKLERİYLE, TEMPOSUYLA 70'Lİ YILLARIN MELODRAMLARINI SEVENLERİN filmi olabilir diyelim öncelikle.

Ölüm var, sadakatsizlik, özlem, sıkıntı, korku, acı, yalnızlık, pişmanlık, kırılganlık, sanat, rüya, unutamama, baba olmanın, çocuk olmanın zorluğu, gazetecilik, varoluş sorunsalı var; kendimizle hemen özleştirecek hayatın bir dolu cilvesi var ve tüm bunların fısıltıyla anlatıldığı bir stil var. Öyle zor ki şimdi böyle derin, narin ve ince filmlerle buluşabilmek.

Jonah'ın parmağının yeni doğmuş bir çocuğun parmağını tuttuğu kareyle başlıyor her şey. Sonrasında doğumdan ölüme yöneliyoruz. Jonah'ın dünyaca ünlü savaş fotoğrafçısı olan annesi Isabelle üç yıl önce bir trafik kazasında ölmüş. Aileye bomba düşmüş...

Yeni baba Jonah, annesine adanmış fotoğraf sergisinin açılışı için bir süreliğine babası Gene ile kardeşi Conrad'ın yanına dönüyor. Karısı öldüğünden bu yana kendine gelememiş Gene, küçük oğluyla iletişim kuramıyor, konuşamıyor ve çaresiz. Ağabey ikisine de uzak, kişilik krizinde. Küçük kardeş ise genç olmanın sıkıntılarına göğüs geriyor birer birer.

Biri ölü, dört kahramanlık bir film bu yani. Annenin ölümü derinden etkilemiş üçünü. Her birinin minik dünyasında yaşadığı kesif acının ve kimsenin kimseyi anlamayı başaramadığı kaosun şekillendirdiği aile melodramı özetle.

Anılardan, anlatılanlardan, küçük ayrıntılardan anladığımız annenin ilk tercihi fotoğraf ve bu yolda her kararı aileyi derinden etkilemiş. Dünyanın dört bir yanında gerçeğin peşinden koşarken ailesinden kendi gerçeğini, yuvasına döndüğünde hissettiklerini hep saklamış, içine atmış. Son sırrı ise nasıl öldüğü. Trafik kazasının asıl nedenini Conrad ile seyirci

dışında herkes biliyor ve öykü bir hesaplasmaya doğru akıp gidiyor...

Norveçli yönetmen Joachim Trier (Reprise/2006, Oslo 31. August/2011) ilk İngilizce filminde, daha önce defalarca anlatılmış, üzerinde çok laf edilmiş bir öykü sunuyor. Tamam, Amerikalı seyirci bu tip hayatlara şahit olmayı çok seviyor ve de özellikle 'bağımsız sinema' her yıl birkaç tane bu tip film yolluyor dünya pazarına. İşte Trier de tekrara düşme riskini değişik bir anlatım tutturarak gidermeyi deniyor.

Şöyle ki; bir kahramandan diğerine, bir durumdan diğerine sürekli kayarak, kamerayla devamlı evin odalarında dolaşarak, adeta bir filminden diğerine geçerek ve flashback'lerle zamanda ileri, geri seyahat ederek travma üzerine ince, ince çalışıyor. Bu nedenle kurgu

çok ön planda bir kere.

Ayrıca, sessiz, soğuk, kalbe uzak seyretmeye dikkat eden filmin durağanlığını hafifletmek amacıyla sanat fotoğrafları, TV belgeselleri, vahşet görüntüleri, video oyunları, bir gencin günlükleri gibi bir dolu dinamik malzemeyi de sıkça kullanarak adrenalin yükseltmeyi deniyor.

Öyküyü sürekli kesip biçerken, geçmişle bugün arasında devamlı gidip gelerek inandırıcılığı desteklemeyi deniyor. İlginç bölümler de var; klişeler de. Örneğin baba, okul çıkışında oğlu Conrad'ı izliyor gizlice ve telefon edip nerede olduğunu soruyor; yalanla karşılaşıyor. Aynı sahneyi birkaç dakika sonra bu kez Conrad'ın cenahından, farklı açılardan izliyoruz.

Öte yandan, Jonah'ın eski sevgiliyle kışkırtması, babanın en yakınındaki iş

arkadaşından kendine sevgili yapması, problemleri ergen gibi çok bildik bölümlerle de karşılaşıyoruz.

Oyunculuklarda sorun yok; kadro yıldızlarla dolu; Gabriel Byrne, Isabelle Huppert, Jesse Eisenberg, David Strathairn, Amy Ryan, hepsi iyi ve klas; ama en başarılısı genç oyuncu Devin Druid. Televizyon dizilerinde keşfedilmiş Druid'e dikkat diyoruz...

Belleklerden yok olamayanın ardından yaşananlara dair sarsıcı, gayet etkileyici bir film "Sessiz Çığlık". Bol seçenekli haftada rahatlıkla ilk sıraya yazabilirsiniz.

Kahramanlar arasındaki yoğun kamera trafiği etkileyici.

Konu açısından özgün pek bir şey sunmuyor.

**YÖNETMEN
TRIER, ÖYKÜYÜ
SÜREKLİ KESİP
BİÇERKEN, GEÇMİŞLE
BUGÜN ARASINDA
DEVAMLİ GİDİP
GELEREK
İNANDIRICILIĞI
DESTEKLEMİYOR.**

DÜNYANIN EN GÜZEL KOKUSU

YÖNETMEN Uğur Yağcıoğlu

OYUNCULAR Tuba Ünsal,

Rıza Kocaoğlu, Burak Altay,

Esra Rusan, Semiha Bezek

YAPIM 2015 Türkiye

SÜRE 88 dk.

DAĞITIM Bir Film (Edemol Shine
Türkiye – Böcek Film)

**FİLMİN İLK YARISI
'ARKADAŞLARIN
AŞKI' KONULU
ROMANTİK KOMEDİ,
İKİNCİ YARISI
'GEÇ BULDUM
ÇABUK KAYBETTİM'
MELODRAMININ
KALIBINI İZLİYOR.**

BİR SEVGİLİLER GÜNÜ GELENEĞİ OLARAK DRAMINDAN KOMEDİSİNE, YERLİSİNDEN YABANCISINA ÇEŞİTLİ ROMANTİK FİLMLER VİZYONDA YERİNİ ALDI. TANINMIŞ OYUNCULARI BİR ARAYA GETİREN "DÜNYANIN EN GÜZEL KOKUSU" HEM gülmeli hem ağlamalı bir seçenikle 14 Şubat haftasında hazır olduğu düşünülen seyirciyi hedefliyor. Öyleyse seyircinin bayat klişeleri dert etmemesini ummalı.

Filmin ilk yarısı 'arkadaşların aşkı' konulu romantik komedi, ikinci yarısı 'geç buldum çabuk kaybettim' melodramının kalıbını izliyor. Konusu sürprizini kaçırarak detaylar içeriyor, oraya geçmeden şu kadarı söylenebilir: Kahramanın bir sırrı var, ama bu seyirciden de saklandığı için, film birbirine bağlanmayan parçalardan oluşmuş oluyor. Olanlar birbirini gerektirmiyor, tamamlamıyor, açıklamıyor, dolayısıyla uyumsuzluk gösteriyor. Başroldeki çiftin de uyumluluk konusunda başarılı olduğunu söylemek güç.

Böylece ortaya şöyle bir hikaye çıkıyor: Hakan (Rıza Kocaoğlu), filmlerde örneğine sıkça rastlanan çapkın adam tipidir. Mesleği de boş zaman ve romantizm için pek bereketlidir, esas oğlan bir şarkı sözü yazarıdır. Ama tabii aşka inanmaz, uzun süreli ilişkilere dayanamaz, tek eşli yaşayamaz.

İssiz Adam misali her geceyi bir başkasıyla geçirmeyi başarır ama yavaşta yaşlandığına dair belirtiler ortaya çıkmaktadır. Bir reklam ajansında çalışan esas kadın Derya (Tuba Ünsal) ise, Hakan'ın en yakın arkadaşıdır. (Hakan tabii ki ona da 'zamanında yürümüş'tür.) Kadına dair o kadar detay bilmeyiz, sadece Hakan'la ilişkisiyle ilgilenmemiz beklenir.

O kadar da iyi anlaşılmaktadırlar ki, bir kadınla bir erkek arkadaş olabilir mi, yoksa ilişkilerini başka bir boyuta taşımayı düşünmeli midirler? Belli bir yaşa kadar ikisi de birini bulamazsa, birlikte çocuk yapacaklarına dair

birbirlerine söz verirler, ki bu klişe, Derya'nın nazik ifadesiyle 'kadın erkek arkadaşlığının temeli'ni oluşturur. Fakat seyirciyi ikna etmeye hiç çalışmadan bir gün bunu hayata geçirmeye karar verirler. Onun için evleneceklerdir, etraflarına da aşık olmuş gibi rol yapacaklardır. Sürpriz: Aşık olurlar!

Ara mutlu sona kadarki kısım, karton karakterlerin de belli ettiği üzere, en beklenebilir şekilde hiçbir özgünlük göstermeden ilerliyor. Evli, çocuklu arkadaşlarına, evlilik geleneklerine yöneltilen eleştiriler hiç yokmuş gibi davranılıyor, kadınla erkeğin arkadaş da olabileceğine dair bütün söylenenler kendiliğinden yalanlanıyor. Bununla da kalmıyor.

Sürprizli devamı şöyle: Derya, doğum sırasında ölür. Çünkü hastadır ve çocuk

doğurursa ölme riski yüksektir. Yine de çocuk yapmaya, hatta bir an önce yapmaya karar vermiştir. Kocasını gibi seyirci de bu kararı geç öğrenir, sebebini ise hiç öğrenemez. Derya ölmeden çocuğu ve Hakan için videolar çekip bırakmıştır. Filmin başında çocuklarını ‘anah babalı’ büyüttükleri izlenimini veren sahnenin aslı da böylece ortaya çıkar. Hakan kızlarıyla tek başına ilgilenir. Derya’yı anar, videolarıyla yaşatmaya çalışır. Yazılar akar. Işıklar yanar. Gözler silinir.

Çağan Irmak’ın romantik filmler alanında “İssız Adam”da en başarılı uyguladığı bir yöntemi var: Klişeler ve açıklar... Özdeşleşmeyi en yüksek seviyeye çıkaran bu yöntem, klişelere tutunan seyircinin açıkları kendi deneyimleriyle doldurmasıyla işler.

Böylece aynı kendi hikayesinin anlatıldığına

ikna olur ve filmin duygusunu yoğun olarak yaşar. “Dünyanın En Güzel Kokusu”, bu kez kadının ölümü ve çocuğu tek başına büyüten baba gibi farklarla benzer bir yol izlemeye çalışıyor. Ama en tuhaf açık, kolay kapanacak gibi değil.

Bayram değil seyran değilken, öleceğini bile bile, esas kadın neden çocuk doğurmaya ve onu en yakın arkadaşına emanet etmeye karar verir? Hakan’ın birden Derya’ya aşık olup, tek eşli mutlu mesut yaşayıp çocuk büyütme zaten yıllardır bekliyormuş gibi davranması bunun yanında daha tali. Ağlatan boşluklar.

“Buse mi yumak mı?” esprisiyle biten tirada dikkat.

Tuba Ünsal’ın donukluğu ne arkadaş, ne aşıkken kurtarıyor.

**BAYRAM DEĞİL
SEYRAN DEĞİLKEN,
ÖLECEĞİNİ BİLE BİLE,
ESAS KADIN NEDEN
ÇOCUK DOĞURMAYI
VE ONU EN YAKIN
ARKADAŞINA
EMANET ETMEYE
KARAR VERİR?**

AŞKIN SEÇİMİ

ORJİNAL ADI The Choice

YÖNETMEN Ross Katz

UYUNCULAR Benjamin Walker,

Teresa Palmer, Tom Wilkinson,

Maggie Grace, Tom Welling,

Alexandra Daddario

YAPIM 2016 ABD

SÜRE 111 dk.

DAĞITIM Mars

(Esen Entertainment)

**“AŞKIN SEÇİMİ”
PESEPMBE BİR
ROMANTİK FİLM.
ÇÜNKÜ ORTADA KÖTÜ
KARAKTER YOK.
HERKES ÇOK İYİ NİYETLİ,
GABBY VE TRAVIS MUTLU
OLSUN DİYE ELİNDEN NE
GELİRSE YAPIYOR.**

NICHOLAS SPARKS İLK ROMANI YAYIMLANDIĞINDAN BERİ HOLLYWOOD'UN RADARINA YAKALANDI VE ESERLERİNDEN UYARLANAN 11. FİLM “AŞKIN SEÇİMİ” İLE BİR KEZ DAHA KARŞIMIZDA. YAPIMCILIĞA DA SOYUNAN SPARKS'IN

kaleme aldığı “Not Defteri” (The Notebook) ise şüphesiz yönetmen Nick Cassavetes sayesinde eli yüzü düzgün bir romantik drama dönüşerek 2004'ten beri en sevilen filmler listesinde yer alabiliyor. Tabii Ryan Gosling ve Rachel McAdams'ın da payını unutmamalı.

“Aşkın Seçimi”nden bahsetmeden önce mevzuya Nicholas Sparks tarafından yaklaşmak gerekiyor. Amerikan çoksatan romantik romanlarının bu romantik prensi, fazlasıyla formüle edilmiş bir tarzda kaleme alıyor eserlerini. Sanki bir yazarlık atölyesine gidip, bir aşk romanı yazmak için ne gerekiyorsa öğrenmiş ve bunları uyguluyor.

Günbatımları, deniz kenarında konumlanmış şirin sevimli kasabalar, birazcık şehirli-taşralı çekişmesi, önce çatışmalı bir ilişkinin kısa sürede çok büyük ve çok özel bir aşka evrilmesi, buram buram romantizm kokan bir hikaye, hastalık veya ölüm kaynaklı melodrama yöneliş, bazen mutlu bazen mutsuz son, toplumsal-siyasal-ekonomik dertlerden muaf kahramanların manevi anlamda dönüşüme uğradığı bir final... Bir Sparks romanında sadece aşk ve aşk uğruna çekilen acılar vardır!

“Aşkın Seçimi”nde de benzer bir dünya çıkıyor karşımıza. Çapkın, yakışıklı, istediği her kadını elde etme becerisine doğallıkla sahip veteriner Travis (Benjamin Walker) ile, onun deniz kenarındaki evine komşu gelen doktor Gabby (Teresa Palmer), önce didişmeli bir ilişki kuruyor. Gabby'nin köpeğinin hamileliği ve doğumunda Travis'in yardımı, ikilinin arasını ısıtıyor. Gabby'nin doktor sevgilisi Ryan'ın (Tom Welling) çıktığı iş gezisi ise kocaman bir aşkın doğumuna sebep oluyor. Sonrası, biraz

Gabby'nin kafa karışıklığı, birazcık bağırışma; ama tüm bunlar hemen çözümlenip sevgililer bir araya geliyor. Ryan aradan sorunsuzca çekiliyor, Travis'in sevgilisi bir anlayışlılık abidesine dönüşerek yoluna gidiyor. Gabby ve Travis, evlenip çoluk çocuğa karışan sevgi dolu bir çift oluyor.

“Aşkın Seçimi” pespembe bir romantik film. Çünkü ortada kötü karakter yok. Herkes çok iyi niyetli, Gabby ve Travis mutlu olsun diye elinden ne gelirse yapıyor. Tek amaç ‘aşk’! Hatta Travis'in kendi gibi veteriner babası (Tom Wilkinson) için bile, oğlu ve sekreteri çöpçatanlık yapmaktan geri kalmıyor.

İnançlı bir Katolik olarak kendini tanımlayan Sparks, özellikle filmin sonuna doğru hayli spiritüel bir alana da kayıyor. Daha önce “Uzaktaki Anılar”da (A Walk To Remember) da

kanserden kaybettiği kız kardeşi Danielle'ı, dindarlığı yüzünden okulda dışlanan ve alay edilen Jamie Sullivan karakterine yansıtmıştı. Sparks'ın gözde temalarından biri ise filmin orijinal adını oluşturan 'seçim' ya da 'tercih'. Buradaki 'seçim', Hristiyanlıktaki 'özgür irade'nin bir sonucu.

Yaptığımız seçimler, kader ağıımızı örür. Gabby ile Travis'in aşkı da birbirlerini seçmeleriyle büyüyor, Gabby'nin başına gelen kaza da onun yağmurlu havada, restoranda Travis'i beklemekten sıkılıp arabasına atlamasıyla meydana geliyor. Yazarın Katolik ahlakçılığı da kendini buralarda belli ediyor zaten. Akıl ve mantıktan ziyade sezgilerin ve duyguların rehberliğini öneriyor film.

Romantizmde sınırsızlık arayan sinemaseverler için bile fazla yüzeysel bir hikaye

anlatan "Aşkın Seçimi"nde dikkat çeken noktalardan birisi de, yıllar geçse de ne Travis'in ne de Gabby'nin fiziğinde hiçbir değişiklik olmaması. Hatta Gabby'nin 90 günü geçen komadan çıktıktan sonraki hali bile filmde ilk karşımıza çıktığı andan farklı değil. Zaten hikayenin de sorunu, meydana gelen olaylardan kimsenin fazla etkilenmemesi, her şeyin güllük gülistanlık devam etmesi. Arada akan gözyaşlarının bile bizi gerçekten bir acının varlığına ikna edememesi, "Aşkın Seçimi"nin en büyük handikapı. Mevzu aşk ise eğer, nerede "Carol", nerede "Aşkın Seçimi"!

Tom Wilkinson dışında oyunculuklar doğal değil.

İkili ilişkilere dair esprili yaklaşım.

**"AŞKIN SEÇİMİ" NDE
DİKKAT ÇEKEN
NOKTALARDAN BİRİSİ
DE, YILLAR GEÇSE DE
NE TRAVIS'İN
NE DE GABBY'NİN
FİZİĞİNDE HİÇBİR
DEĞİŞİKLİK
OLMAMASI.**

HES@PTA AŞK

YÖNETMEN Gönenç Uyanık
UYUNCULAR Meriç Aral,

Derya Şensoy, Fırat Altunmeşe,
Burak Tozkoporan

YAPIM 2015 Türkiye

SÜRE 102 dk.

DAĞITIM Mars (Depo Film –
İmaj Yapım)

**SONUÇTA ORTAYA
GAYET DİNAMİK,
KOLAY İZLENEN,
HOŞ VAKİT GEÇİRTEN BİR
GENÇLİK FİLMİ ÇIKIYOR.**

İSTE, HEPİMİZİN BİLDİĞİ VE KOLAY MÜDAHALE EDEMEDİĞİMİZ YENİ GERÇEĞİMİZ; ÇOCUK VE GENÇLERİN BÜYÜK ÇOĞUNLUĞU ‘çevrimiçi’ yaşıyor günümüzde. İnternet, oyun, chatleşme derken bilgisayarlar, akıllı telefonlar, tabletler adeta uzuv haline gelmiş durumda. Facebook, Twitter, WhatsApp, Instagram veya özçekimin ne ara bu kadar yaygınlaştığını dahi fark edemeden bambaşka bir dünyanın içinde buluverdik kendimizi. Yaşamı internette algılayıp sanalla hakikiyi ayırt etmekte zorlanan yeni kuşakların hem modern, hem de ürkütücü fotoğrafıyla yerli sinema ne zaman ilgilenecek diye meraklanırken “Hes@pta Aşk” çıkıp geliverdi. İyi de etti.

Sanal çılgınlığın sempatik, sıcak yanını görmeyi tercih eden bir film bu. 2016’nın şimdiden online dolandırıcılık yılı ilan edildiği, zararlı reklamların tavan yaptığı, ‘hacktivist’lerin giderek kişiselleştirdikleri siber suçların arttığı bir ortamda film kalkıyor, sosyal medyadaki gönül meselelerine kilitleniyor ve ciddiyetten uzakta durup sevimli bir öykü anlatmaya soyunuyor...

Reklam filmlerinden gelen Gönenç Uyanık’ın yönetmenliği üstlendiği, senaryosunu Zafer Külünk’ün yazdığı “Hes@pta Aşk”, internetten tanıştığı ‘sanal’ sevgilisine sürpriz yapmak için Ankara’dan İstanbul’a gitmeyi planlayan Ezgi ile en yakın arkadaşı Didem’in başına gelenleri, işin içine karışan 14’lük bilgisayar kurdu Musti’yi, maceranın devamında öyküye dahil olan İstanbullu iki genci, çocuklarını kontrol etmek için teknolojinin nimetlerinden sonuna dek yararlanan pımpirikli anneye onun tam zıttı ‘organik ve bekar’ anneyi anlatıyor.

Filmin iyimser ve enerjik tavrı abartılı renk seçimlerine, mekanlara, giyimlere kuşamlara, hareketli kurguya kadar her şeye etki ediyor ve sonucunda ortaya gayet dinamik, kolay izlenen, hoş vakit geçiren bir gençlik filmi çıkıyor.

Küfürsüz mizah gençlik komedisine çok yakışıyormuş.

Olaylar her şeyin toz pembe gösterildiği bir dünyada geçiyor.

Sadibey.com

"Sinemacılık ve filmcilik yararına
bağımsız iletişim platformu"

MEL-UN

YÖNETMEN Mustafa Kara (II)
OYUNCULAR Zehra Özarslan Çelen,
Ayşen Kurç, Fevzi Altunbulak
YAPIM 2015 Türkiye
SÜRE 83 dk.
DAĞITIM MC Film

"MEL-UN" DA BİLİNDİK KLİŞE
BİR SENARYONUN ÜRÜNÜ.
ÜSTELİK OLABİLDİĞİNCE
KARANLIK, ABARTILI VE BİR
O KADAR DA SAKİL.

SON BİRKAÇ YILDIR İZLEMEK DURUMUNDA KALDIĞIMIZ ONLARCA YERLİ YAPIM KORKU FİLMİ SANKİ BİR zorunlulukmuş gibi, ya bir villada ya tek başına yaşanan bir evde ya da tekinsiz bir köyde geçiyor. "Mel-Un" da aynı bilindik klişe senaryonun ürünü. Üstelik olabildiğince karanlık, abartılı ve bir o kadar da sakil. Filmin yaratıcılarının din ve inançla olan bağı o kadar enteresan ki ne söylenenler tam olarak anlaşılıyor ne de atmosfer korkutmak için yeterli oluyor.

Benzeri birçok yapımda olduğu gibi korku öğeleri, ağır ağıdalı bir makyaj, özensiz ses efektleri, plastik bir hava yayan görsel efektleri ve çamur gibi görüntüleriyle izlemesi son derece zor bir yapım "Mel-Un". Film, üçüncü sınıf bir öğrenci filminden de hallice. Bir nevi köy tipi "Şeytan" (The Exorcist).

Herkesten ve her şeyden uzak bir köyde kendi halinde yaşayan köylülerin sakin yaşamı genç bir kızın içine giren kötücül bir ruhla altüst oluyor. Ancak tıpkı "Şeytan" filminde olduğu gibi kızın vücudunda dayanılmaz acılara neden olan ve bir

türlü çıkmak bilmeyen bu kötülük kaynağı, köylüler tarafından bir şekilde def ediliyor. Bir türlü gitmeye niyeti olmayan ruh sadece kıza değil izleyene de bir süre sonra tam anlamıyla kabus oluyor. Tüm referansını dinden ve dini motiflerden alan yapım yine üçüncü sınıf televizyon dizisi tadındaki efektleriyle de bir süre sonra komediye dönüşüyor.

İlk uzun metrajlı filmini çeken yönetmen Mustafa Kara'nın referans aldığı filmleri daha iyi özümsemesi ve analiz etmesi gerektiği çok açık. Tüm iyi niyetli çabasına rağmen filmi bir 'tür filmi'nden ziyade yerel bir televizyon kanalına çekilmiş din temalı bir dizi kıvamında.

Yine ilk film deneyimini yaşayan genç oyuncular Zehra Özarslan Çelen ve Ayşen Kurç da adeta özel efektlerin kurbanı oluyorlar.

Kısa süresi.

Filmi tam anlamıyla katleden özel efektleri.

DANİMARKALI KIZ

DEADPOOL

DÜNYANIN EN GÜZEL KOKUSU

SESSİZ ÇIĞLIK

	BİLGEHAN ARAS	OKAN ARPAÇ	TUNCA ARSLAN	BURAK GÖRAL	MURAT ÖZER	OLKAN ÖZYURT	BURÇİN S. YALÇIN
AŞKIN SEÇİMİ / THE CHOICE				★★			★★
DANİMARKALI KIZ / THE DANISH GIRL	★★★	★★★		★★★★	★★★★	★★★★	
DEADPOOL		★★★★★		★★★★★	★★★★	★★★★	
DÜNYANIN EN GÜZEL KOKUSU	★★			★★			
HES@PTA AŞK				★★★★			
MEL-UN	★						
SESSİZ ÇIĞLIK / LOUDER THAN BOMBS					★★★★		
CAROL		★★★★★		★★★★★	★★★★★	★★★★★	★★★★
ÇILGIN İHTİYAR / DIRTY GRANDPA	★				★★		
DEDEMİN FİŞİ	★			★★	★	★★	
DİRİLİŞ / THE REVENANT	★★★★★	★★★★★	★★★★	★★★★★	★★★★	★★★★★	★★★★★
GENÇLİK / YOUTH	★★★★★	★★★		★★★★★	★★★★	★★★★★	
HER ŞEY AŞKTAN	★						
İFTARLIK GAZOZ	★★★		★★	★★★	★★	★★★	
İP MAN 3 / YIP MAN 3			★★	★★			★★★★
İYİ BİR DİNOZOR / THE GOOD DINOSAUR	★★★★★	★★★		★★★★★	★★★★		★★
KARLAR KRALI NORM / NORM OF THE NORTH	★★★						
KÖSTEBEKGİLLER: GÖLGE'NİN TILSIMI	★★						
KÖTÜ KEDİ ŞERAFETTİN	★★★★★			★★★	★★★	★★★	★★★★★
SPOTLIGHT	★★★★★	★★★★★	★★★★	★★★★★	★★★★★	★★★★★	★★★★
TEMEL İLE DURSUN İSTANBUL'DA	★						
YALAN LABİRENTİ / IM LABYRINTH DES SCHWEIGENS					★★★★		
ZOR SAATLER / THE FINEST HOURS					★★		
KOD ADI U.N.C.L.E. / THE MAN FROM U.N.C.L.E.	★★★	★★★		★★★	★★		★★★
MERDİVEN BABA	★★			★★			

DİYALEKTİK MESELESİ

Sevgililer Günü'nün kapitalizmin elinde nasıl bir şeye dönüştüğüne dair o sonu belli **tartışmayı** bir kenara bırakıp, biraz **alışılmadık** bir Sevgililer Günü filmi önermek istiyorum: **“Asabiyim Ben”** (Relatos Salvajes). Tabii ki özellikle de filmin **son** epizodunu...

DAHA EN BAŞINDA, İCADINA YAKIN BİR YERLERDE, SINEMA AŞIKLARLA İLGİLİ BİR ŞEY OLUVERDİ. BUNA NEDEN OLAN PEK ÇOK ŞEY SAYILABİLİR: EVDEN ÇIKMAK İÇİN İYİ BİR MAZERET, KARANLIKTAKİ YAN yana oturmak, ele ele tutuşmak, belki küçük küçük öpmek için fırsattı. Hem baş başa kalmak, hem de illaki bir şeyler söylemek zorunda olmamak demekti; zira en başlarda bazen en basit cümleler bile çok zor kurulur... Şehrin ortasında insanı kanadı altına alan merhametli karanlığı bir yana, sinema bir de faydalı illüzyon sunar sevgililere. İki saat gibi kısa bir sürede, bazen birkaç hayatın birden geçtiğine şahit olur, birkaç ömrün akışını yan yana, omuz omuza izlemiş gibi olursunuz. Bana öyle geliyor ki, şu güne değin, sinemanın en mühim işlevlerinden biri, aşıklara yaptığı bu hayırlardır.

O yüzden, Sevgililer Günü'nün kapitalizmin elinde nasıl bir şeye dönüştüğüne dair o sonu belli tartışmayı bir kenara bırakıp, bu sayfaları ideal bir ülkede haftanın gündemi olması muhtemel aşka ayırıp, biraz alışılmadık bir Sevgililer Günü filmi önermek istiyorum. “Asabiyim Ben” (Relatos Salvajes), ticari olmak için fazla egzotik olan, buna karşılık art-house da olmadığından çok konuşulmamış olsa da, geçen yılın en iyilerindendi. Filmin ‘vahşi hikayeler’ anlamına gelen özgün adı, hem epizodik yapısını hem de bu epizotların karakterini yeterince açıklıyor. Diğerlerinden bir parça uzun olan son hikaye ise bütün vahşeti, şiddeti ve deliliğiyle aşk üzerine söylenmiş ilginç ve bir o kadar da sahici sözlerden biri.

“Asabiyim Ben”in son bölümü gürültülü, gösterişli ve sıradan bir düğünde açılıyor. Gelin Romina ile damat Ariel anne babalarıyla şakalaşıyor, danslar ediliyor, Facebook için fotoğraflar çektiriliyor. Derken Romina, davetliler arasındaki bir

kadınla aldatılmış olduğunu fark ediyor. Önce intihar etme düşüncesiyle çatıya çıkıp ona yardım etmeye çalışan aşçının kollarına atlıyor, sonrasında da hepten kendini kaybediyor. Çift, normal şartlarda

sert bir kavgaya edecekleri halde gürültülü bir Yahudi düğününün ortasında kalınca da, olaylar hızla kontrolden çıkıyor.

Bu basit komediyi özel kılan şey, aslında her şeyi kitabına uygun yapmaya çalışan ve evcil bir yoldan giden sıradan karakterleri tam tersi bir yöne savrulurken gösteriyor oluşu. Romina ve Ariel iyi ailelerin iyi çocukları, işlevi tarihin başından beri vahşi bir müessese olan aşkı dizginleyip toplumun kontrol edip yararlanacağı bir hale evriltmek olan dünya evine girmeye niyetliler. Sonra bir noktada, şu ya da bu nedenden bunu başaramayacakları, görünürün altında her şeyin kusursuz olmadığı ortaya çıkıyor. O zaman da ellerindeki bütün silahlarla çatışmaya başlıyorlar. Kırılmadık cam, çekilmedik bıçak kalmıyor. Pek çok zaman metaforik olan bu ifadeler burada düpedüz, bir otelin düğün salonunda, gerçekten yaşanıyor. Ancak hikaye burada bitmiyor. Damadın gizli ilişkisi başta olmak üzere davetlilerle beraber gelin ve damat, kanlar, bandajlar içinde bir haldeyken, Ariel Romina'nın karşısına geçip bir tür teslimiyetle kollarını açıp öylece duruveriyor. Artık gelinle damat değil, Ariel ve Romina olarak anılmaları gerekir, yine de o an, başta olduğundan daha sahici

bir şekilde, bir araya geliveriyorlar.

İzleyici olarak kimin tarafını tutarsanız tutun o noktada birbirlerine sarılıp dans etmelerini dünyanın en doğal şeyi gibi görüyor, salonun ışıkları kararıp ikisinden başka her şey görünmez olunca da bütün yaraların bu kadar kolay sarılmasına inanmakta

güçlük çekmiyorsunuz. Daha güzeli, yönetmen orada durmayıp, çiftin kalabalığın önünde değilmiş gibi sevişmeye başlamasını izliyor, bu kavuşmayı ilk başlarda, yani araya provokasyonlar girene kadar destekleyen teyzeler ve amcaların panik içinde orayı terk edişleriyle kapatıyor filmi.

Bu küçük komedi -neredeyse Hegel'in analiz ettiği Fransız Devrimi kadar kanlı-kusursuz bir diyalektik anı sunuyor izleyene. ‘Gerçekleşmemiş’ bir fikir olan aşkı, aslında çok ihtiyaç duyduğu bir antitez olan savaş haliyle karşı karşıya getirip, yine Hegelci anlamıyla ‘gerçekleşmiş’ bir aşkı sentezliyor. Bunu yaparken de aşkın özüne dair en önemli vurguyu yapıyor: Ahlakı ve mantığı yalnızca taraflarına açık bir şeydir aşk. Ne çektiği acılar ve şiddeti, ne de şefkati ve bağışlama gücü, en kestirme anlamıyla üçüncü kişiler toplamı demek olan toplumun anlayıp, yargılayabileceği ya da paylaşabileceği şeylerdir. İki kişilik mutlak bir yalnızlık ve delillik hali, insanın vahşi geçmişinden kalan son güzel hatıralardan biridir.

Bana kalırsa yan yana oturup vahşi bir film izlemek de ideal bir Sevgililer Günü aktivitesi olabilir. Sevgililer Günü'nüz kutlu olsun!

GERİLİM 2

Sinemanın ‘**izlemesi imkansız**’ sayılı filmlerinden biri “Gerilim 2” (Cannibal Holocaust, 1980). Bizde sinemalarda da gösterilen “Gerilim”in (Ultimo Mondo Cannibale, 1977) devamı olan yapım bugün halen **pek çok yerde yasaklı** ve seyretmek için sağlam mide ve yürek gerekiyor.

BİLHASSA “BLAIR CADISI”NDAN (THE BLAIR WITCH PROJECT, 1999) SONRA FURYAYA DÖNÜŞEN ‘BULUNTU FILM/SAHTE BELGESEL’ (FOUND FOOTAGE/MOCKUMENTARY) TARZININ SINEMADAKİ İLK uygulaması olarak kabul edilen “Gerilim 2”, ciddi anlamda ortalığı ayağa kaldıran filmlerdendir. Çekimleri Amazon yağmur ormanlarında gerçekleştirilen film, yerli kabilelerle ilgili röportaj yapmaya giden bir belgesel ekibinden bir daha haber alınamaması üzerine, bir antropoloğun kayıp ekibi aramaya çıkmasıyla başlar. Antropolog ve beraberindekiler ormanda kayıp ekibin çektiği filmlerin kutularına ulaşırlar. Görüntüleri onlarla beraber izlerken, başlarına gelen korkunç olaylara dehşetle tanıklık ederiz. İstismar sinemasının en uç örneklerinden olan “Gerilim 2”, Milano’daki ilk gösteriminin ardından mahkemece yasaklanır, filme el konulur ve yönetmeni Ruggero Deodato da

müstehcenlikle suçlanarak tutuklanır. Filmdeki tahammül edilemez boyutlardaki katliam sahneleri o denli gerçekçi görünmektedir ki oyuncuların rol gereği değil, gerçekten öldürülmüş olduğu iddiaları ortaya atılır. Snuff film çekmekle suçlanan yönetmen, o oyuncuları arayıp bularak canlı olarak mahkeme heyetine gösterince dava düşer ancak İtalya’da filme getirilen yasak üç yıl daha devam eder.

“Gerilim 2”nin yasaklanma gerekçelerinden biri de, hayvanların kamera karşısında vahşice katledilmeleridir. Altı hayvan kamera önünde, yedi hayvan prodüksiyon sırasında acımasızca öldürülür. Hele ki büyük bir kaplumbağanın bıçakla diri diri kabuğundan ayrılarak parçalanması dehşet vericidir.

50’den fazla ülkede yasaklanan “Gerilim 2”, 1981’de İngiltere’de

doğrudan video piyasasına çıkar ancak sansürlüdür. 2011 yılına kadar da (kesilen 15 saniyelik bir kısmı dışında) bütünüyle izlenemez. Film 1984 yılında Avustralya, Norveç, Finlandiya, Yeni Zelanda ve daha pek çok ülkede yasaklanır.

Ruggero Deodato’nun ‘Yamyam Üçlemesi’ aslında 1977’de çevrilen ve ülkemizde de sinemalarda gösterilen “Gerilim” (Ultimo Mondo Cannibale) ile başlar. “Cannibal Holocaust” ilk filminden çok daha serttir. Aynı zamanda dünyanın ‘en kötü şöhretli’ filmi unvanını da hakkıyla alır. Deodato son olarak 1985’te “Inferno In Diretta”yı çekerek üçlemeyi tamamlar.

Yurt dışında yaş sınırıyla DVD’si/Bluray’i satılabilen “Gerilim 2” ne yazık ki Türkiye’de ne sinemalarda ne de DVD piyasasında seyirciyle buluşamamıştır. Türk televizyonlarında gösterilmesi ise sanırım hiçbir zaman mümkün olmayacak.

Hasan Cömert, Evrim Kaya ve Şenay Aydemir'le

ON SEANSI

her cuma
saat: 22.00'de

www.hayattv.net

/hayat_tv

posta@hayattv.net

Frekans Bilgilerimiz: Türksat 3A, Frekans: 12523, Polarizasyon: Dikey(V), Sembol Rate: 22500 FEC: 2/3

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

milyonerlerin değil, milyonların televizyonu

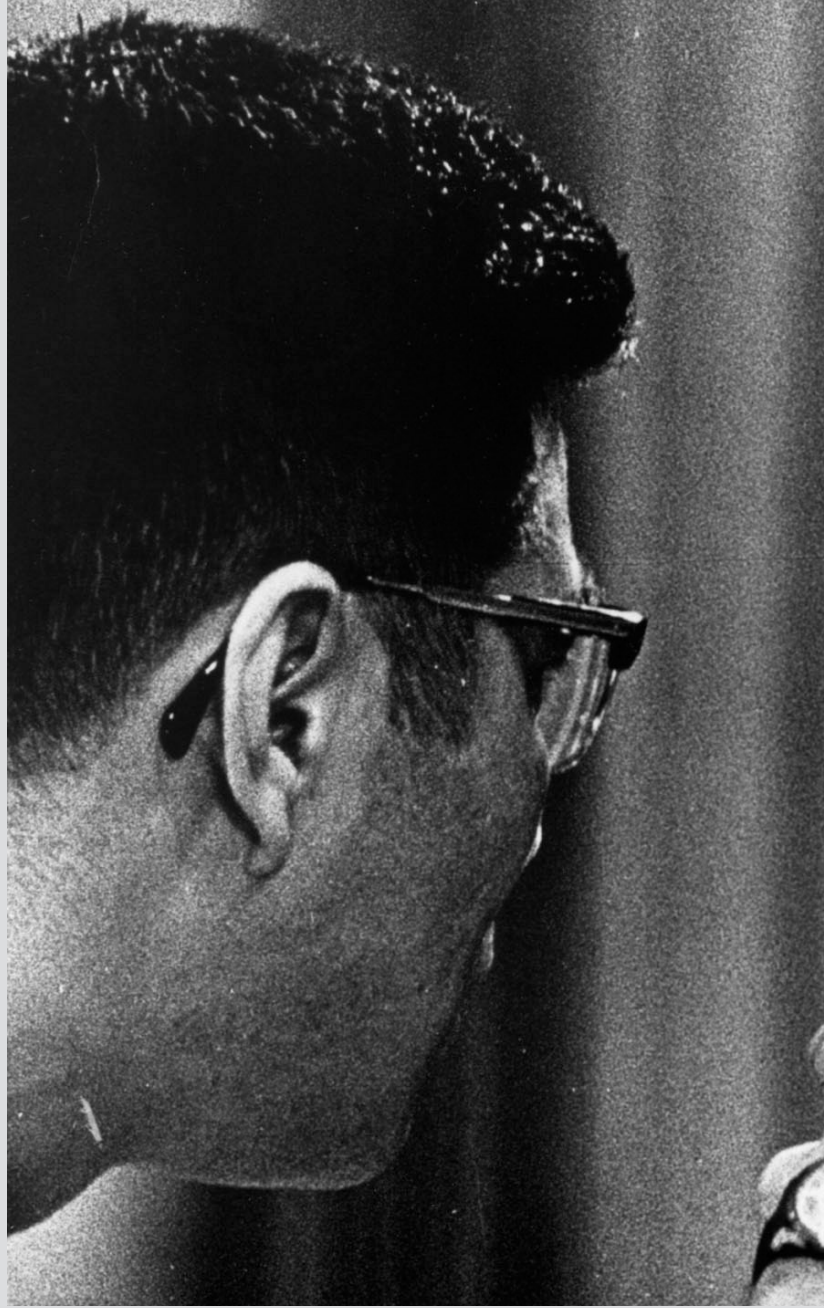
hayat
televizyonu

CENNET VE CEHENNEM ARASINDA

Akira Kurosawa'nın seyircisini türler arasında gezintiye çıkardığı **1963 yapımı “Cennet ve Cehennem Arasında” (Tengoku to jigoku)**, Japon ustanın üst düzey yönetmenlik kabiliyetini ortaya seren ve savaş sonrası Japon toplumunun çarpıcı bir fotoğrafını çeken, zamana direnen etkileyici bir klasik... Akira Kurosawa, **Altın Küre adayı** bu filmde kamerasını ustalıkla kullanmakla kalmayıp, kadraj ve mizansen hususunda adeta ders veriyor...

JAPON SINEMASININ, HATTA ELİMİZİ KORKAK ALIŞTIRMAYALIM, SINEMA TARİHİNİN EN BÜYÜK YÖNETMENLERİNDEN AKIRA KUROSAWA'NIN 1963 TARİHLİ FİLMİ “CENNET VE CEHENNEM ARASINDA” (TENGOKU TO JIGOKU), ÜNLÜ AMERİKAN YAZARI EVAN HUNTER'IN EDO MAKUBEİN MAHLASIYLA KALEME ALDIĞI ‘UCUZ’ SUÇ ROMANI “KING'S RANSOM”DAN uyarlama. Yönetmenin kariyerinin en verimli dönemlerinden birinde imza attığı film, birçok türü mâhirâne harmanlayan yapısı, kıvrak rejisi, savaş sonrası Japon toplumuna getirdiği eleştiriler ve elbette başroldeki eşsiz Toshirô Mifune'yle hayli etkileyici ve zamana direnebilmiş bir film.

“Cennet ve Cehennem Arasında”, Japonya'nın en büyük ayakkabı fabrikasının yöneticisi olan Kingo Gondo'nun Yokohama şehrine hâkim bir tepede konuşlanmış malikânesinde açılıyor. Bay Gondo, fabrikanın yönetimini ele geçirmeye niyetlenmiş diğer yöneticilerle saf tutmayı reddediyor ve misafirlerini sepetledikten sonra öğreniyoruz ki tüm mal varlığını riske etmek pahasına fabrikayı kurtarmak için bir plan yapmış. Yönetmenin üç yıl önce çektiği “Ahmaklar Barış İçinde Uyuyor”u (Warui yatsu hodo yoku nemuru) hatırlatan bu açılış bölümünün ardından acı acı çalan bir telefonla film ilk kesin dönüşünü gerçekleştiriyor. Telefonun ucundaki ses Bay Gondo'ya oğlunu kaçırdığını ve fidye-i necatı hazır etmesini söylüyor. Tam da

şirketin kontrolünü ele almak için binbir zorlukla bir araya getirdiği meblağ söz konusu olan. Klasik bir fidye hikâyesine adım attığımızı düşündüğümüz anlarda, film bir kez daha şerit değiştiriyor: Ortaya çıkıyor ki kaçırılan Bay Gondo'nun oğlu değil, yaşıtı ve arkadaşı olan evin şoförünün oğlu...

Fidyecinin bir sonraki talebi filmin ağızındaki baklayı çıkarmasına vesile oluyor. “Yanlış çocuğu kaçırmış olabiliriz ama yine de parayı ödeyeceksin” diyor telefondaki ses. Kurosawa kahramanını derin bir kıyas-ı mukassim içine atıyor böylece, bir çocuğun hayatı ve tüm servetini kaybetmek arasında, ‘at çatalı’nda kalıyor Bay Gondo. Toshirô Mifune'yi kafesin içinde huzursuz biçimde dolaşan bir kaplan gibi resmettiği bu bölümde yönetmen, Bay Gondo'nun vicdanının sesi olarak eşi Reiko'yu kullanıyor. Takım elbiseli erkeklerin arasında kimonosuyla arzi endam eden, Japonya'nın geleneksel değerlerini bünyesinde toplamış bu kadın, kocasını hiçbir şeyin insan hayatından değerli olmadığına ikna ediyor. Yüksek tansiyon altında savaş sonrası Japon toplumunun yeni dinamiklerinin izini sürdüğümüz bu ilk bölüm tümüyle tek mekânda, Bay Gondo'nun evinin salonunda geçiyor. Kurosawa kamerasını ustalıkla kullandığı, kadraj ve mizansen hususunda ders verdiği sahnelerden mürekkep

ilk 55 dakikanın ardından kamera Bay Gondo'nun evinden çıkıyor nihayet.

Film bu noktada zarafetle tek mekân filminden polisiyeye doğru evriliyor. Fidyeyi teslim etmek üzere talimatlar uyarınca polislerle birlikte banliyö trenine binen Bay Gondo, alınan tüm önlemlere rağmen köşeye sıkışıyor ve paranın bulunduğu çantaları camdan atmak zorunda kalıyor. "Cennet ve Cehennem Arasında"nın bu unutulmaz tren sahnesi, Kurosawa'nın sinemasal gücünün zirve yaptığı bölümlerden birine tekabül ediyor aynı zamanda.

Nihayet çocuk kurtuluyor, Bay Gondo tüm servetini kaybediyor ve polislerin ellerinde neredeyse hiç ipucu olmaksızın fidyeciyi ellerinden geçiriyor. "Cennet ve Cehennem Arasında"nın kabuk değişikliklerinden biri burada vuku buluyor, film yalnızca polisiyeye evrilmekle kalmıyor, kahramanı Bay Gondo'yu da terk ediyor. Dedektif Tokura'nın ipleri eline alıp kahraman rolüne soyunduğu bu bölüm, değme polisiyeye taş çıkaracak seviyede yetkin.

Japon polisinin detaycılığına tanık olduğumuz son bir saatte, elinde birkaç dolaylı ipucundan fazlası bulunmayan Yokohama polisinin fidyeciyi yakalamak için verdiği cansipârâne uğraşa tanık oluyoruz. Bay Gondo'nun ferahfezâ malikânesine tezat şekilde

Yokohama'nın aşağı mahalleleri 'cehennem gibi' sıcak, kalabalık ve yozlaşmış vaziyette. Kurosawa burada yukarıdakiler ve aşağıdakiler arasındaki farkın altını keskin biçimde çizerken, endüstrileşmiş Japonya'dan insan manzaraları sunuyor. Meşhur fidyeciyi de bu esnada tanıştırıyor. Giderek bir kedi fare oyununa dönüşen hikâyede, Kurosawa kamerasını Yokohama'nın kenar mahallelerinde, hayatta kalma uğraşı içinde alt alta üst üste yaşayan garibanların, işçi sınıfının arasında dolaştırıyor.

Tüm hikâye dönüp dolaşıp Bay Gondo ve polisin ısrarlı takibi neticesinde ele geçirdiği fidyeci arasındaki hesaplaşma sahnesine bağlanıyor. "Cehenneme gitmek umurumda değil, doğduğum günden beri orada yaşıyorum zaten" diyen fidyecinin tavrı, fukaralığa ve dolayısıyla ahlaksızlığa mahkûm edilmiş Japon halkının isyanı hüviyetinde. Kurosawa filmin hiçbir anında işgalci Amerikalıları hedefe koymuyor ama aba altından toplumsal yozlaşmanın müsebbibi olarak savaşın galiplerini işaret ettiği kesin. "Cennet ve Cehennem Arasında", içerdği detaylar itibarıyla (kaçırılan çocuğun şerif kostümü giymesinden tutun da uyuşturucu ticaretinin Amerikan barlarında dönmesine kadar) Kurosawa'nın Amerikalılarla olan sevgi-nefret ilişkisinin en çarpıcı temsillerinden biri kuşkusuz.

“BİLDİĞİNİZ AİLE DRAMLARINDAN DEĞİL!”

2006 yapımı **“Tekrar”**la (Reprise) parlayan, 2011’deki **“Oslo, 31 Ağustos”**la (Oslo, 31. August) büyüyen Norveçli sinemacı **Joachim Trier**, bu hafta gösterime giren son filmi **“Sessiz Çığlık”**a (Louder Then Bombs) dair fikirlerini **Esin Küçüktepepınar**’la paylaştı.

TAM 10 YIL ÖNCEKİ “TEKRAR”LA (REPRISE; 2006) YILDIZI PARLAYAN, “OSLO, 31 AĞUSTOS”TAN (OSLO, 31. AUGUST; 2011) SONRA BÜYÜK OYNAMAYA KARAR VEREREK ABD’YE GİDEN NORVEÇLİ GENÇ YÖNETMEN JOACHIM TRIER, BU yollara beraber düştüğü dostu Eski Vogt’la yeniden bir araya gelerek “Sessiz Çığlık”ı (Louder Than Bombs) yazmış; “İnsani bir öykü anlatmak istedik ama aile dramasının bildik kalıplarını da yıkmak şarttı” diyor. Bir yönetmen olarak ziyadesiyle yakışıklı, ışıklı hem de çok nazik. Altın Palmiye için yarıştığı filmi vesilesiyle Cannes’da kayıp ve acılar, hafızanın yanıltıcılığı gibi mevzuların konuşulduğu bir yuvarlak masa sohbetinde buluştuk...

İlk İngilizce filmini çeken ‘yabancı bir yönetmen’ olarak neler yaşadınız, hayat zorlaştı mı?

Olabilirdi ama o kadar olmadı, çünkü memleketinden çıkıp kendini ABD’ye

atarak para, şan şöret arayan ‘yabancı bir yönetmen’ olmak istemedim ve bunun için de çok uğraştık. “Tekrar”dan sonra ABD’den çok teklif aldım. Başlarda fazla kibardım ve her gelen senaryoyu okurdum. İçlerinde evette güzel şeyler de vardı ama bana göre değillerdi. Ben de bekledim ve koşulların bana uyugun olmasını istedim. Herkes ABD’de sinema yapmanın çok farklı olduğunu söylüyor ve haklılar ama ben bir yönetmen olarak proje üzerinde tam hakkım olması adına savaş verdikten ve kazandıktan sonra filme başladım. Memleketimde nasıl özgürce çalışıyorsam burada da öyle olmak önemli.

Uluslararası bir oyuncu kadronuz var, burada da mücadele gerekti mi?

Tabii ki. Kimin hangi rolü alacağına yapımcı değil yönetmen karar verir. Baba rolüne Gabriel Byrne’ü istedik, yani meşhur

olduğu için değil rolü hakkıyla oynacağı için. Büyük oğul rolünde Jesse Eisenberg çok iyi olacaktı ve bunun için mücadele ettik, çünkü programı çok doluydu ama bize gereken vakti ayırdı. Küçük oğul rolündeki Devin Druid ise benim adıma bir keşifti, eminim bu filmde sonra çok teklifler alacak. Isabelle Huppert’i ise anlatmama gerek yok! Müthiş bir yetenek. Filmde yokluğuyla müthiş bir varlık gösteriyor. Dolayısıyla tüm kadronun role uyumu inceliklerle düşünülmüş ve alınmıştır, çok memnunum.

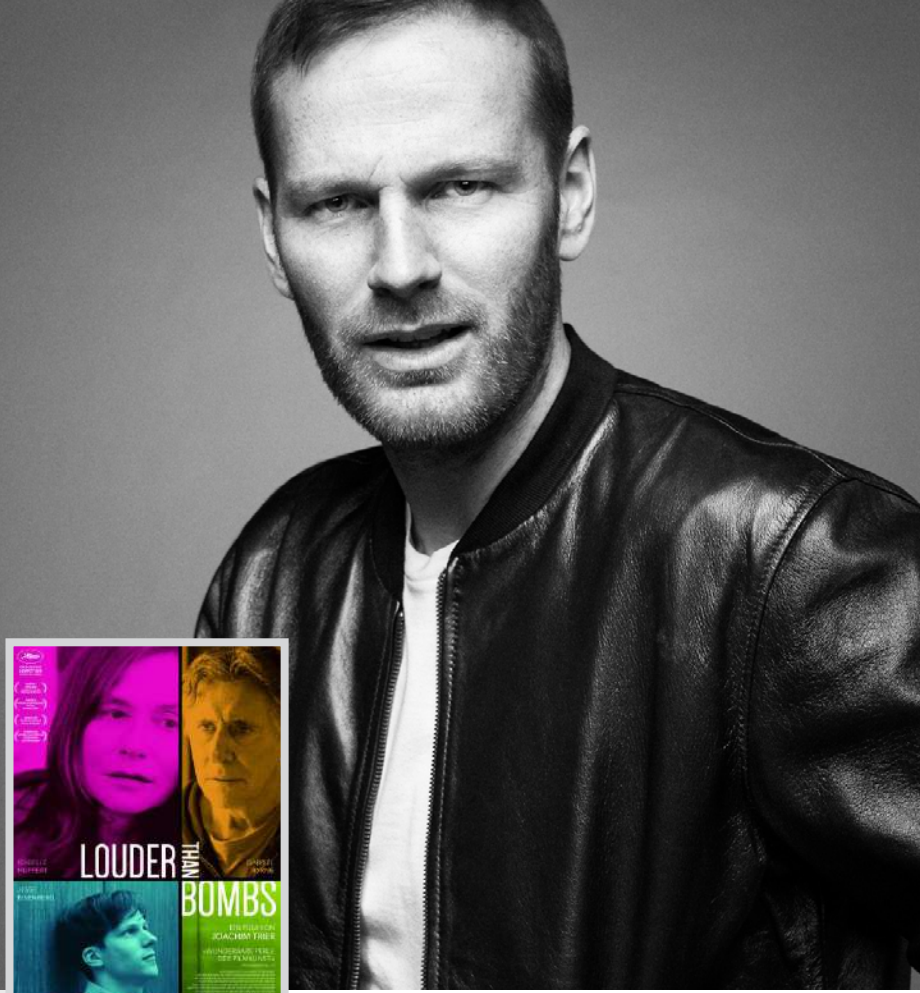
Peki böyle deneyimli oyuncularla set nasıldı?

Yönetmen olarak bir oyuncudan en iyi performansı almak size bağlıdır. Eğer doğru yönlendirirseniz iyi oyuncudan şahane işler çıkar. Ama yönetmen oyuncusuyla doğru iletişim kuramazsa, en şahanesi bile vasat görünebilir. Kulağa ukalaca konuşuyorum gibi gelmesin ama bu öylesine incelikli bir yönlendirme olmalıdır ki oyuncu bunu kendiliğinden keşfetmiş olsun, çünkü siz söyledikinizde kıymeti yoktur.

Başa dönersek, proje nasıl oluştu?

Yakın dostum Eski Vogt’la yazdık bunu da. Dışarı açılmak istiyordum ve New York kentini çok sevdiğim için orada bir film çekmek istiyordum. Tabii ki son kerte kayıplarla baş edebilmek, acı ve aile kurumunun işlevsizliği gibi evrensel duygulara ulaşmak istiyorsunuz, ama ben

Bazen acıyla başedebilmek adına amlarımızı yeniden kurguladığımız oluyor...

Evet bu da bir bastırma biçimi. Hayatta kalmak adına uyduruyoruz ama aslında halının altına süpürüyoruz. İnsan aklı müthiş bir şey, siz bir şey yapmıyor görünürken bile çalışıyor. Tabii sonuçları bazen hiç de iyi olmuyor. Bir de aynı olayı, aynı trajediyi herkes farklı yaşıyor, hayattaki duruşlarımız kardeş dahi olsak müthiş değişik olabiliyor.

Isabelle Huppert'in karakteri aile üyelerinin varoluşunu etkilese de filmin merkezindeki tek kişi değil. Filmin odağını sürekli değiştirmek fikri nasıl oluştu?

Bu filmle başarmaya çalıştığım şeylerden birisi de ana karakter etrafına dizilen geleneksel hikaye anlatımına karşı çıkmaktı. Dolayısıyla filmimde kimi izleyici Isabelle'le (Huppert) kimisi de Gabriel'la (Bryne) yakınlaşıyor. Ayrıca, hikayede belirli bir netliğin olmaması kafa karışıklığı yaratır gibi bir iddianın yersizliğini vurgulamak istedim. Yani izleyiciye öyküyü takip edecek kadar ipucu verirsiniz he rşeyi göstermek zorunda değilsiniz, çünkü izleyicinin kendi bakış açısını ve yorumunu oluşturmak için alana ihtiyacı vardır. Aksine sinema bir ima sanatıdır ayrıca, birebir göstermek değil.

Sinemasever olarak çok konuşuluyorsunuz, sizie ilham veren yönetmenlerden birkaç isim sayarmısın?

Brian De Palma'dan Andrey Tarkovski'ye, mekanı manayı vurgulamak ve etkiyi yükseltmek için kullanan yönetmenlere hayranım, çünkü mekan kullanımı bazen her şeydir ve çok sinemasaldır. Japon yönetmen Ozu, kalabalık ortamlarda bireylerin etkileşimini incelikli bir ustalıkla gösterir. Bir de klasik Hollywood ustalarıyla sayabilirim tabii ama o kadar çok var ki şimdi adlarını sayamadığım için sonra üzüleceğim. İskandinavya tarafından Ruben Östlund ve Ole Giæver özgün işler yapıyorlar. Ve tabii ki Lars von Trier'i unutmamak gerek. Bence hâlâ şaşırtmayı beceren ve sıkıcı olmayan ender sinemacılardan. Kısaca bu isimlerin hepsi beni çok etkiledi ama hepsini tersine çevirip kendi yeni bakışımı bulmak hedefim.

"Kramer Kramer'e Karşı" (Kramer Vs. Kramer) gibi filmleri düşünerek, Woody Allen yapımlarıyla büyüdüm, yani sonbahar yapraklarının düştüğü hüzünlü bir New York kentini hep sevdim. Amerikan sinemasında izlediğim ve sevdiğim aile dramı filmlerine yeni bir soluk kazandırmak istedim ama böyle denilmesini de istemem tabii ki, kulağa feci geliyor. Yani bu sizin bildiğiniz aile dramlarından değil! (Kahkahalar) Isabelle Huppert'in canlandırdığı başarılı fotoğrafçı karakteri de savaşlarla dolu dünyamızdaki acılara aslında nasıl da yabancı kalabildiğimizi gösteriyor, ama buna girmek istemiyorum çünkü politika konuşmak duyguların derinliğini baltalıyor sanki.

Ama batının veya herhangi bir cenahın kendisinden uzak kalan şiddet ve savaşlara karşı duyarsız kalması aynı zamanda duygusal bir açmaz değil mi?

Öyle tabii ki. Filmdeki Isabelle Huppert'in fotoğrafları da insanlar üzerinde bir değişiklik yaratmaktan ziyade dayanamadıklarında başlarını çevirdikleri birer enstantane olabiliyor maalesef. Ama

oradaysanız ve buna bizzat tanık oluyorsanız bu sizi sonsuza kadar değiştirir. Sevdiklerinizin dahi eskisi gibi değil başka seversiniz.

Filmlerinizde hep bir hatırlama ve haftızayı didikleme halleri var. Bu sizin için neden önemli?

Hatırlayamamaktan sanırım! Anılarımız müthiş gizemle dolu ve bizi biz yapan şeyler bunlar. Yani hatırlamanın bin bir çeşidi var, kokuyla, görüntüyle, duyguyla ve bazen her şeyin birbirine karışması çok doğal ve çoğunlukla da böyle olabiliyor. Bu karmaşa aslında çok emin olduğumuz anılara da gölge düşürüyor.

Dolayısıyla varoluşumuza da...

Tabii ki. Gerçi doğrusu nedir veya doğrusu var mıdır gibi sorular sorulabilir ama sonuçta gerçeğin peşine düşmek çok sinematografik bir şey. Daha doğrusu sinemayla şahane anlatılabilecek bir şey aslında. Parçalardan bütüne ulaşmayı çok sinemasal buluyorum, geleneksel anlatım sıkıcı geliyor. Oysa kurgu hizmetimizde, hele de bir gizem yaratmak istiyorsanız.

GÖTEBORG FİLM FESTİVALİ SEKTÖRDE KISA BİR TUR

Cinsiyet eşitliği konusunda çok temel problemlerle hemhal olan bizler için, **Göteborg Film Festivali'nde geçtiğimiz hafta** takip etme şansı bulduğum endüstri programının epeyce can alıcı tarafları vardı.

GEÇTİĞİMİZ HAFTA İSVEÇ ENSTİTÜSÜ DÜNYANIN DÖRT BİR YANINDAN BİR GRUP GAZETECİYİ İSKANDINAVYA'NIN EN BÜYÜK FİLM FESTİVALİ OLAN GÖTEBORG FİLM FESTİVALİ ESNASINDA İSVEÇ'E DAVET ETTİ. SEYAHATİN ANA MAKSADI gazetecilere günlük olarak gösterilen filmleri takip ettirmekten ziyade İsveç'teki endüstriye ilişkin bilgi vermektir. Bu açıdan bütün olan bitenin çok iyi tasarlanmış bir halkla ilişkiler çalışması olduğunu ifade etmek ve bu halkla ilişkiler çalışmasının epeyce ikna edici, hatta bilimsel bir düzleme kurulduğunu iddia etmek abesle iştigal olmayacaktır. Cinsiyet eşitliği konusunda çok temel problemlerle hemhal olan bizler için geçtiğimiz hafta takip etme şansı bulduğum endüstri programının epeyce can alıcı tarafları var.

Göteborg'un yaklaşık 70 kilometre kuzeyinde Tröllhatten isimli küçük bir şehir yer alıyor. İsveçliler bu şehre "Trollywood" da diyorlar, zira ülkenin en büyük film şirketlerinden olan Film Vast burada yer alıyor. "Dogville", "In a Better World", "Antichrist", "Fucking Amal" ve daha pek çok İskandinav filmi burada yapılmış. Seyahatin

ilk gününde bize stüdyoları gezdirerek dünyanın dört bir yanındaki prodüksiyon şirketleriyle nasıl birlikte çalıştıklarını anlattılar. Dağıttıkları büyük fona erişim sağlamak için filmin İsveçli bir ortak yapımcıya sahip olmasının gerekli olduğunu, mümkünse yapılması mevzu bahis olan filmin en azından bir kısmının bu şehirde, bu şehrin insanlarına istihdam sağlayan yapılması gerektiğini ifade ettiler. Film Vast'te bulunduğumuz sırada Zentropa'nın post prodüksiyon odasında da bölgesel anaakım bir filmin renk düzeltilmesi yapılıyordu. Bu odaya girerek İsveç'te bir filmin post prodüksiyon masasına tanık olma fırsatı bulduk. Filmin renk düzeltmecisi küçük bir "öncesi/sonrası" şovuyla yaptığı işin inceliklerini görücüye çıkarmayı ihmal etmedi. Uzun lafın kısıası, İsveç'te ilk olarak konuk olduğumuz durak bizi bir miktar gösterişle etkilemeyi amaçlıyordu ve bunu pek çok anlamda başarıyordu.

Tröllhatten dönüşünde İsveç'te cinsiyet eşitliği konusunda çalışmalar yürüten dört

kadınla toplantımız vardı. Bu toplantıların ilki ve açık ara en etkileyici olanı İsveç Film Enstitüsü'nün CEO'su Anna Serner ile gerçekleşti. Serner sözlerine dünyanın en büyük belgesel film festivallerinden biri olan IDFA'nın 'work-in-progress'inde yaşadığı bir anıyla başladı. Serner, IDFA'da takip ettiği work-in-progress seanslarından birinde bir önceki filmiyle çok başarılı olan erkek bir yönetmenin projesini hiç iyi ifade edemeyen sunumuna denk gelmiş. Ne jüri ne de diğer gözlemciler yönetmenin tasarısına ikna olabilmişler. Ancak jüri, yönetmenin önceki filmi göz önünde bulunarak güven telkin etmiş ve filmi desteklemek konusunda çekimser bir tavır takınmamış. Bu sunumun hemen ardından gelen sunum ise tıpkı, bir önceki sunumun aksine, mükemmel bir hitabete sahipmiş. Lakin bu kez projenin başında jürinin henüz farklı bir işini bilmediği bir kadın yönetmen varmış ve jüri kısa süre sonra açık açık bu yönetmene bir güven beslemediğini ifade ederek projeyi 'çöpe atmış'. Anna Serner, edindiği bu tecrübenin akabinde cinsiyetçiliğin entelektüelliğin dahi her seviyesine hakim olduğunu iyiden iyiye anlayarak yeni bir aksiyon planı belirlemeye karar vermiş.

Serner, kurulan komisyon tarafından desteklenecek filmlerin cinsiyet meselesine hassasiyetle eğilmesi gerektiğini düşünüyor. "Herkes bu fikri destekliyordu; ancak kimse eyleme geçmek konusunda hevesli değildi" diye de ekliyor. 2000-2005 yılları arasında İsveç Film Enstitüsü tarafından desteklenen filmlerin sadece %19'u kadın yönetmenler tarafından çekilmiş. 2006-2012 arasında bu

Bu sene 39. su yapılan Göteborg Film Festivalinin merkez salonu Draken sineması.

yüzde, %26'ya yükseltilmiş. 2013-2015 arasında yapılan filmlerde ise İsveç kadın yönetmenlerin görünürlüğü %44'e kadar yükseltilmiş. 2013-2015 arasında kadın yapımcılar tarafından yapılan filmlerin piyasadaki yüzdesi %56. Bu sayı 2000-2005 arasında yapılan filmlerde sadece %28'miş.

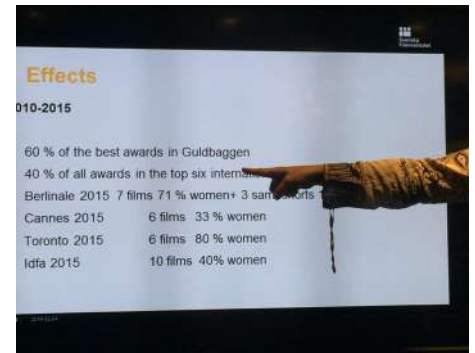
ILK AŞAMADA BU SAYILARA BAKILDIĞINDA İSVEÇ FİLM ENSTİTÜSÜ'NÜN BASİT BİR 'KOTA' YÖNEMİYLE BU SORUNUN ÜSTESİNDEN GELDİĞİ DÜŞÜNEBİLİR. ANCAK KAZIN AYAĞI ÖYLE DEĞİL. ASLINDA YAPTIKLARI ŞEY BUNDAN ÇOK DAHA ADİL, etraflı ve bilimsel. İsveç Film Enstitüsü, 'potansiyelli' projeleri bulma algoritmasını yeniden yazarken bir cinsiyet olarak 'erkeklik'e karşı koşullandırılan artı puanları denklemin dışında bırakmış. Kurulan komisyon, sadece 'doğru' projeye odaklanmış. Komisyonun içerisinde erkek-kadın dengesi sağlanmış ve kadın yönetmenlerin projeleri etraflıca inceleme altına alınmış. Kısa süre sonra, çalışmanın meyveleri toplanmaya başlanmış. Bu güne kadar hüküm süren bütün bu dengesizliğin 'özgüven' meselesine bağımlı oluştuğunu fark etmek pek uzun sürmemiş. Uzun lafın kısıası, İsveç Film Enstitüsü, kadın-erkek eşitliğini sadece sektörün proje seçme yöntemlerini daha adil bir düzleme çekerek ve

kadın sinemacılara cesaret vererek, alabildiğine doğal bir şekilde sağlamış. Şu adreste verilen bütün bu mücadeleyi daha detaylı bir şekilde incelemek mümkün: <http://www.filminstitutet.se/en/>

PROGRAM KAPSAMINDA TOPLANTI YAPMA FIRSATI BULDUĞUMUZ BİR DİĞER KİŞİ İSE GEÇTİĞİMİZ SENE YAPTIĞI "TURİST" (FORCE MAJEURE) İLE BÜTÜN DÜNYADA BÜYÜK TAKDİR TOPLAYAN İSVEÇLİ YÖNETMEN RUBEN ÖSTLUND'DU.

Östlund Göteborg Üniversitesi'nde film alanında çalışan bir öğretim görevlisi aynı zamanda. Bize bu okulda bir öğrenci yetiştirirken pratik ve teorik düzlemde tam olarak neyle ilgilenmekte olduklarını anlattı. Yönetmenin ana argümanlarından biri

medyanın bir prototip yarattığı, buna müteakip gerçekliğin bu prototipi miras aldığı ve medyaya kendisini tekrar yaratması için bazı veriler yolladığı... Östlund, 2011'de yaptığı "Play"de Göteborg'da İsveçli beyaz çocukları soyan siyahi çocukların hikayesini neden anlattığını bu argümanı üzerinden açıkladı. Siyah çocukların suç işlemek için medyada oluşturulan imajı kullandıklarını, kendilerine toplumca biçilen rolü üstlenmekten başka bir şey yapmadıklarını ifade etti. Göteborg Üniversitesi'nin film alanında insanın bu 'taklit etme' güdülenmesiyle ilgilendiklerini ve bunun topluma ve dünyaya nasıl bir miras bıraktığı konusunda sorular soran çalışmalar yürüttüklerini telkin etti.

KOD ADI: U.N.C.L.E.

★ ★ ★
ORJİNAL ADI The Man From U.N.C.L.E.
YÖNETMEN Guy Ritchie
OYUNCULAR Henry Cavill, Armie Hammer,
Alicia Vikander, Elizabeth Debicki,
Hugh Grant, Jared Harris
YAPIM/SÜRE 2015 ABD – İngiltere, 116 dk.
GÖRÜNTÜ/SES 2.35:1, 5.1 DD İng. ve Tr.
ŞİRKET Yeni Film (Warner)

GUY RITCHIE’NİN BU
AJAN GERİLİMİ KİMİ
ZAAFLARINA
RAĞMEN RAHAT
İZLENEN BİR SEYİRLİK

2. DÜNYA SAVAŞI’NIN HEMEN ARDINDAN AVRUPA’DA AJAN SAVAŞLARI TAM GAZ DEVAM EDİYORDU. ÖZELLİKLE DE BERLİN Duvarı etrafında... Meşhur ‘soğuk savaş’ zamanlarının bu başlangıç yıllarında yazılmış roman ve çekilmiş film/dizinin haddi hesabı yoktur. “Kod Adı: U.N.C.L.E.” da bunlardan biriydi. 1964’te yayımlanmaya başlayan dizinin en önemli özelliği ismindeki kısaltmanın da çağrıştırdığı gibi uluslararası bir ajan ağında Amerikan, Rus ve İngiliz ajanların aynı görevlerde birlikte çalışıyor olmalarıydı.

Bu dört yıl süren Amerikan dizisinin bütün numarası bu ortaklığı ve benzerleri gibi ‘zıt karakterli’ iki ajanın maceralarını konu alıyordu. Guy Ritchie, yol arkadaşı senarist Matthew Vaughn’dan ayrılınca kariyerinin başındaki filmler kadar iyi filmler çıkaramıyor artık...

“Kod Adı: U.N.C.L.E.” da 60’ların ruhuna uygun, defalarca izlediğimiz çok klişe bir hikaye var. Nükleer başlıklı bomba yapan ve rehin tutulan bir profesör, onun kızını takip eden ve birlikte çalışmak zorunda bırakılan biri Rus diğeri

Amerikalı iki yakışıklı ve işbilir ajan, gerisi malum. Solo ve Kuryakin birbirleriyle de çekişerek bu bombayı Nazilere satmak üzere olan burjuva bir karı-kocaya engel olmaya çalışıyorlar. Bu basit hikayeyi ileri-geri gidişlerle ilginç hale getirmeye çalışıyor Ritchie.

Yönetmenin teknik kabiliyeti, filmin başarılı görsel tasarımıyla birleşiyor ve ortaya en azından sık bir film çıkıyor. Ancak iyi aksiyon sahneleri senaryoyu doldurmaya yetmiyor. Yeni kuşak Superman olarak izlediğimiz Henry Cavill ve en son “Maskeli Süvari” rolünde izlediğimiz Armie Hammer’ın kendine ayrılan sınırlı alanı çok sempatik olamadan doldurmaya çalışıyorlar. Üstelik bu iki adam da fazla ciddi... Sanki başka bir mantıkla ele alınıp tekrar yazılsa senaryo, daha çekici olacaktı.

Daniel Pemberton imzalı müzikler, özellikle de kapanış jeneriğindeki “The Unfinished Kiss”.

İki ajan arasında zoraki kurulan arkadaşlık ilişkisi de inandırıcı olamıyor bir türlü.

MERDİVEN BABA

★★
YÖNETMEN Hasan Tolga Pulat
OYUNCULAR Hacı Ali Konuk,
Esra Dermancıoğlu, Derya Beşerler
YAPIM/SÜRE 2015 Türkiye, 103 dk.
GÖRÜNTÜ/SES 1.85:1, 5.1 DD Tr.
ŞİRKET Kanal D (Mint)

GÜVEN'İN SENARYOSU,
SEYİRCİYİ
TAVLAYAYIM
DERKEN KOMEDİ
FIRSATINI KAÇIRIYOR.

AMERİKAN TELEVİZYONLARININ EN İYİ DİZİLERİNDEN BİRİ OLAN "ARRESTED DEVELOPMENT", ZENGİN BABALARININ ZAMANSIZ iflası yüzünden rahat hayatları allak bullak olmuş züppe bir Amerikan ailesinin komedisiydi. Ailenin en akıllaşında olan ama kardeşleri tarafından pek de saygı görmeyen oğlu Michael, durumu toparlamak için yoğun bir çaba harcıyordu. İyice sıkıştıktıkları bir zamanda Michael havaalanlarında kullanılan eski model bir merdivenli araba kullanmak zorunda kalıyordu.

Bu dizinin bu filme bir fikir verip vermediğini bilemem. Ama maddi sorunları olan bir aile babasının Amerikan yapımı (yardımı) bir merdivenli kamyonetle sorunları çözmeye çalışması normalde eğlenceli bir fikir. Ne var ki filmin senaristi ve yapımcısı Birol Güven hikayenin eğlencesinden çok naifliğine ve dramatik tarafına rağbet etmiş.

Filmin başlarında yoğun bir şekilde altı çizilen maddi sıkışıklık öyle bir boyutta ki, aile her akşam mercimek dışında bir yemek yiyemez olmuştur. Ama evin annesi Süreyya, bütün bu

yokluk içinde, 'yetersiz' diye suçlayıp durduğu kocası Fazlı'dan araba almasını istediğinin sık sık altını çizmektedir... Havaalanında temizlikçilik yapan namuslu, sessiz ve iyi niyetli bir adam olan Fazlı da sonunda bu ucuz, eski ve gözden çıkarılmış merdivenli kamyoneti alıp getirir. Fazlı yeni arabasıyla bir dizi olaydan sonra yavaş yavaş kendisini kanıtlar, reklam yıldızı olur, mahallenin pek çok sorununu çözer, ailesini yeniden kazanır.

Yönetmen Hasan Tolga Pulat merdiven metaforunu doğru çalıştırıyor. Kısa boylu Fazlı'nın merdivenle 'uzaması', yeniden iktidarına ulaşması görsel olarak da destekleniyor, ama senaryo bu absürd komediyi bir kenara bırakıp klişe bir 'fakiriz ama mutluyuz' komedisi olmayı tercih ediyor.

Hasan Tolga Pulat'ın temiz yönetmenliği...

Kadınlar ve aile kurumunu pek de güzel göstermeyen sahne ve diyaloglar var doğrusu...

KAYA BALIĞI

Bu hafta gösterime giren **Marvel** harikası **“Deadpool”**la ilk uzun metrajlı yönetmenliğine soyunan **Tim Miller**’ın 2003 tarihli kısa animasyonu **“Kaya Balığı”** (Rockfish), sinemacının köklerine doğru bir **yolculuğa** çıkarıyor bizi.

ORJİNAL ADI Rockfish
YÖNETMEN Tim Miller
YAPIM 2003 ABD
SÜRE 9 dk.

BU HAFTA “DEADPOOL”LA AKLİMIZI UÇURAN, BİZLERİ KEYİF KOMASINA SOKAN YÖNETMEN TIM MILLER’IN KÖKLERİNE DOĞRU BİR YOLCULUĞA çıkaran kısa animasyon “Kaya Balığı” (Rockfish), sinemacının ‘çizgi dünya’ konusundaki becerilerini de net biçimde gösteriyor. “Deadpool”la ilk uzun metrajlı sinema filmine imza atan Miller, böylesi büyük bir projenin başına geçirilmesinin ardında yatan nedenleri de anlamamızı sağlıyor “Kaya Balığı”ndaki performansıyla.

İssiz bir gezegende madencilik yapan bir eleman var hikayenin başrolünde. Madencinin yanında köpeği hatırlatan ‘mutant’ bir hayvan da görüyoruz. Devasa aletleriyle yerde bir delik açan adamımız, bir süre sonra delikten sallandığı halatın ucuna bir ‘şey’in takıldığını hissediyor. Ve bu şey, onu ve hayvanını çekmeye başlıyor. Onlar yeryüzünde, çeken şeyse yeraltında olduğu halde devam ediyor bu

yolculuk. En nihayetinde ikiliyi ölümün kıyısına getirecek biçimde ortaya çıkıyor ‘şey’ ve anlıyoruz ki devasa bir ‘canavar balık’ bu. Madencinin balıkçılık macerası mutlu sonla bitiyor neyse ki, ne ona ne de hayvanına zarar geliyor!

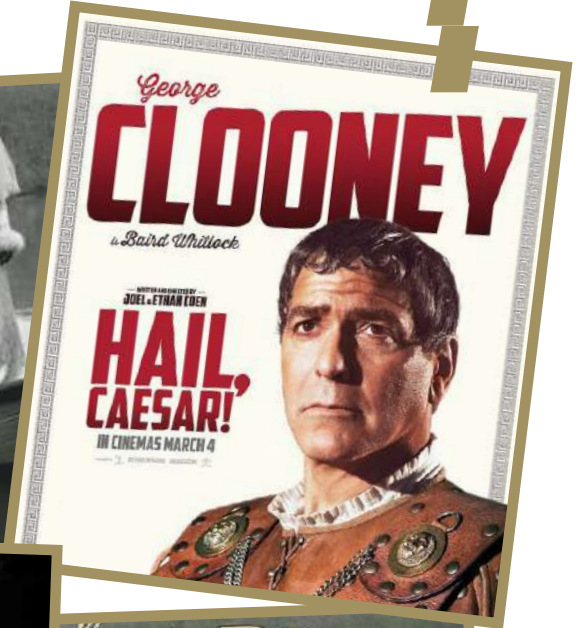
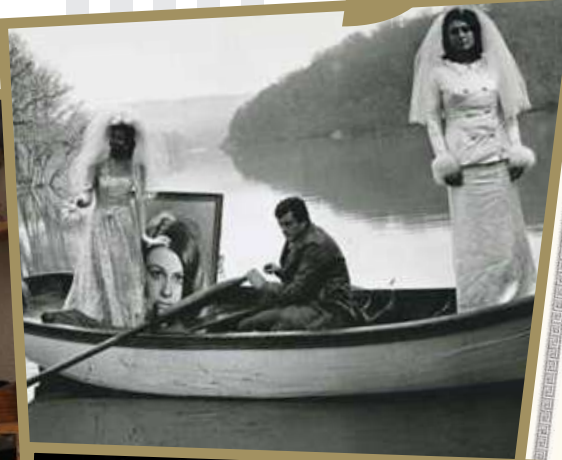
“Kaya Balığı”, belki çizgisel olarak orijinal bir çalışma değil, ama madencinin balıkçıya dönüşümü iyi fikir. Tim Miller’ın “Deadpool”daki hinliklerinden küçük bir pasta dilimi belki de bu film. 2003’te yazıp yönettiği filmle ‘mizahçı’ yönünün güçlü olduğunu hissettiren sinemacı, özellikle finalde madencinin bıraktığı ‘uyarı tabelası’yla yapacağını yapıyor! Hikaye boyunca kurduğu atmosfer de büyük resme hakimiyetini gösteriyor bize. Gezegenin ıssızlığı, madencinin yalnızlığı ve mutant hayvanın yaramazlığı kadar, devasa balığın esrarı da hikayeye güç katıyor. İşin özü, bir solukta izlenip tüketilen bir kısa animasyon “Kaya Balığı”.

ACISIYLA,

TATLISIYLA,

EKŞİSİYLE

Ekşi Sinema
www.eksisinema.com

1- "Yüce Sezar"ı çok beklemeyeceğiz

Berlin Film Festivali'nin açılış filmi olan Coen'lerin "Yüce Sezar"ını (Hail, Caesar!) izlemek için çok beklemeyeceğiz. Çünkü 7 Nisan'da başlayacak İstanbul Film Festivali'nde gösterilecek. Filmde Hollywood'un 1950'lerdeki 'altın çağı' anlatılıyor.

2- Sinematek ruhu Kadıköy'de

Kadıköy Belediyesi, Onat Kutlar anısına Sinematek ruhunu yaşatmak için birtakım gösterimler yapıyor. Geçen hafta başlayan gösterimlerde 16 Şubat Salı günü "Şehir Işıkları" (City Lights) izlenebilecek. Gösterimler, Caddebostan Kültür Merkezi'nde yapılıyor.

3- Film öncesi reklamlar yasal değil!

Sinemalarda filmlerden önce gösterilen reklam çilesinin yasal olmadığını biliyor muydunuz? Sinemalar, duyurdukları saatte filmleri göstermekle yükümlü. Reklamlar nedeniyle gösterim saati ötelenince, seyirci olarak ayıplı hizmet almış oluyoruz. Bu durumda sinemaları Tüketici Hakem Heyeti'ne şikayet etme ve bilet ücretini geri alma imkanı var! Duyurulur.

4- Gene film, gene dava

Bir Cem Yılmaz filmi de davalık olmasın! Bu sefer Yüksel Aksu'nun yönettiği "İftarlık Gazoz" filmindeki rolü Cibar Kemal dava

konusu oldu. Babasının Cibar Kemal olduğunu ve filmde kötü gösterildiğini söyleyen bir vatandaş, filmin gösteriminin durdurulması için dava açtı.

5- "Sevmek Zamanı" kurtarıldı!

Türkiye sinemasının klasiklerinden "Sevmek Zamanı", Prof. Sami Şekeroğlu Sinema-TV Merkezi öğrencileri tarafından restore edildi. Metin Erksan'ın binbir zorlukla çektiği filmin ömrü de böylelikle uzatılmış oldu.

ROCK FM 94.5

7. CADDE

SİNEMA VE SOUNDTRACK DÜNYASINA KEYİFLİ BİR YOLCULUK

BİLGEHAN ARAS'LA **7. CADDE** HER CUMA 20.00 / 22.00 ARASI
94.5 ROCK FM'DE

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“ BÜTÜN FİMLERİMDE, ÜÇ YA DA DÖRT DAKİKA 'GERÇEK SİNEMA' VARDIR. ”

Akira Kurosawa